

VAN A LA BAIXA pàg 3
La resistència dels cinemes d'una sala: els últims mohicans

BÀSQUET pàg 21
Els Fernández, la nissaga familiar d'àrbitres que va néixer a l'Eixample

líniaeixample

Setmanari • 4/9/2024 • Núm. 300 • liniaeixample.cat

Indignació veïnal per la tala d'arbres al parc Joan Miró

Veïns de la zona lamenten i denuncien la pèrdua de 75 arbres per les obres de la línia L8 dels Ferrocarrils pàg 10

Foto: Barcelona Oberta

Botigues amb ànima artística

Sant Antoni reivindica el seu comerç amb art a les persianes pàg 11

EFEMÈRIDE pàgs 12 i 13
15 anys de periodisme: Línia Eixample arriba avui al número 300

DRETA DE L'EIXAMPLE pàg 14
Perill de tancament per a un geriàtric del barri

SAGRADA FAMÍLIA pàg 15
Tot a punt per a la 8a edició de la Setmana LGTBI+

PROJECTE MUNICIPAL pàg 16
Estrenen un nou espai per ajudar infants maltractats

Home
BCN
PROMOCIONS & CONSTRUCCIONS

Home Homeing
ALUMINI & VIDRES

si pots somiar-ho, nosaltres podem fer-ho

C. Padilla, 243
08013 BARCELONA
T. 938 827 706
admin@home-homing.com
www.home-homing.com
Magatzem: Pte. Urset, 3

Septiembre
14 y 15

Barcelona Vive
México
2024

FIESTAS DE MÉXICO EN BARCELONA
www.bcnvivemexico.es

La Fiesta
MEXICANA
más grande de Europa

compra tus entradas

A lo largo de todo el fin de semana goza de los mejores espectáculos mexicanos, la mejor gastronomía mexicana y vive México en todo su esplendor en la feria mexicana más grande de Europa.
Degusta los mejores platos preparados por los mejores chefs, disfruta de los artistas de primer nivel, bailarines, músicos, toma un buen tequila, y admira nuestro arte y el mejor espectáculo de lucha libre.
Además, actividades infantiles y piñatas, stands, empresas y artesanía de todos los puntos de la República Mexicana.
con tu entrada participas en un sorteo:
1 VIAJE A MÉXICO

TAQUILLA venta en taquilla solo el día de la feria		Anticipada ONLINE Evita colas y asegura tu lugar (aforo limitado)	
Presentando este flyer	Carácter entrada 10€	 8€ - 1 día 15€ - 2 días	
Precio habitual	14€		

POBLE ESPANYOL DE BARCELONA Av. Francesc Ferrer i Guardia 13 BCN.

La resistència dels petits

» A Barcelona només queden tres sales de cinema de pantalla única: Phenomena, Zumzeig i Maldà
 » És un model de sala que s'ha anat perdent i que lluita per sobreviure davant del gran consum

Guillem Francàs
BARCELONA

Videoclubs, quioscos, cabines telefòniques i també les sales de cinema d'una única pantalla. Hi ha coses que es van perdre, tot i que algunes no del tot. D'aquests cinemes, a Barcelona en queden molt pocs –tres, per ser exactes–, i sobreviure no és una tasca senzilla a hores d'ara.

Fa uns quants anys, a mitjans del segle XX, Barcelona era una ciutat amb molta tradició de cine i de sales petites, de barri, que tenien una sola pantalla i que eren punts culturals de referència. Amb el pas dels anys, l'evolució de la societat i les transformacions econòmiques han fet que, a poc a poc, aquest tipus de cinema hagi anat tancant.

Quines són les sales que aguanten? Parlant estrictament de sales de pantalla única que encara funcionen com a cinema queden el Cine Maldà, que és el més antic i va obrir el 1945; el Phenomena, conegut per la seva cartellera de clàssics i pel·lícules actuals i nascut el 2014; i el cine cooperatiu Zumzeig, que va obrir un any abans, el 2013. A banda, hi ha el cas del Cine Aribau, que té diverses sales però que encara manté, a part, la sala independent amb la qual es va fer un nom a la ciutat. Fins fa poc s'utilitzava per a ocasions especials i no funcionava com a cine quotidià, però el passat mes de juny l'empresa Mooby Cinemas va impulsar la seva reobertura. En aquest cas, però, el matís respecte dels altres tres és important, ja que la sala forma part dels cinemes Aribau.

MODEL I PÚBLIC CONCRET

Aquestes tres sales són cines que segueixen models diferents,

El Phenomena va obrir el 2014, mentre que el Zumzeig ho va fer el 2013. Fotos: Pere Francesch i Pau Cortina/ACN

amb programacions molt variades i adreçades a públics més concrets. Aquest fet és un dels elements més diferenciadors davant de les grans sales comercials, cosa que els permet tirar endavant els seus projectes, tot i les dificultats que suposa el fet de tenir només un espai.

D'una banda, el Maldà, situat al Gòtic, és un cine molt econòmic amb ofertes per passar tota una tarda veient pel·lícules. L'investigador de la història dels cinemes de Barcelona Roberto Lahuerta explica que ha tingut molts problemes econòmics últimament, però considera que continuarà al peu de canó fins que el seu propietari es jubili.

El Phenomena, per la seva banda, és la sala més coneguda de les tres. "Té molta tirada, té el seu públic i els propietaris van invertir-hi molts diners per tenir la qualitat d'imatge i so que tenen",

diu Lahuerta. Situat a la frontera dels barris de la Sagrada Família i el Baix Guinardó, ofereix una programació de grans clàssics de diferents èpoques, a més de cartellera actual. El seu tret característic és el so de qualitat.

"M'agrada anar-hi perquè el tracte és més proper; l'experiència és força diferent"

Per últim, la sala Zumzeig, al barri d'Hostafrancs, és un projecte que actualment es pot considerar únic a la ciutat. Un dels socis fundadors i coordinador de programació, Albert Triviño, en fa una valoració després d'haver superat la seva primera dècada: "Ja vam entrar-hi remant a contracorrent, fent una programació

amb cine de marges, independent, d'autor i experimental, i encara ho intentem mantenir", diu. I és que el seu cas és pràcticament oposat al del Phenomena, ja que dona veu a cineastes joves i poc coneguts, però tot i això ha aconseguit fidelitzar molt públic.

PER QUÈ AGRADEN?

Més enllà de la manera de funcionar de cada sala i a quin públic es vol adreçar, la visió en primera persona d'un client habitual a aquestes sales és important. Ferran Llerena és un jove de 24 anys que ha estudiat Comunicació Audiovisual i que ara comença a dedicar-se al món del cinema, la publicitat i els videoclips fent de foquista. La seva vocació és important, perquè és el que explica la seva passió per anar a sales petites, especialment al Phenomena, tot i que també al Zumzeig. "M'agrada anar-hi perquè

trobo que l'experiència és força diferent. El tracte és més proper, i a mi, entendre la tècnica de com està feta la pel·lícula m'agrada", argumenta.

El futur de les sales petites, però, és incert. Triviño remarca que estan contents amb la seva, però reconeix que des que van obrir han viscut deu anys de "batalla constant". "Sempre hem lluitat per mantenir el nostre model davant l'exhibició competitiva i comercial de les grans sales, però ens falta suport de les institucions per ajudar a tirar endavant projectes com el nostre", reivindica.

Amb tot, el soci fundador del Zumzeig acaba dient que el futur del cine independent "passa per les sales petites", però al mateix temps reconeix que la programació oposada a la seva que ofereix el Phenomena, per exemple, ajuda el negoci.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

La lupa

No tenim cap cultura dels espais verds

per Jaume Artigues i Vidal (AV Dreta de l'Eixample)

Foto cedida

Aquesta setmana passada hem assistit, amb horror, a la tala i la retirada del centenar d'arbres del Parc Joan Miró, autoritzada per part de la Generalitat, sense que s'hagin acceptat cap de les propostes alternatives d'ubicació de la zona logística de la Línia 8 ni cap dels raonaments sobre el valor del parc i dels arbres, dels anys de desertització que comportarà, la nul·la avaluació dels danys a la salut i cap de les demandes presentades per la Sindicatura de Greuges.

Cal preguntar-se, més enllà de les raons econòmiques mai prou justificades, per què unes administracions com la Generalitat i també l'Ajuntament, que l'ha secundat, són incapaces de raonar sensiblement i no valorar els costos socials que comporten les seves decisions. A la darrera reunió amb les entitats afectades, les dues administracions van deixar clar que no pensaven modificar un projecte que ja estava licitat, que la direcció de l'enginyeria no assumiria els riscos d'una modificació i que, mentre no existeixi una llei que ho prohibeixi, es tallarien arbres.

Prepotència i masculinitat imperant, que des de fa massa anys domina les estructures de les administracions. Una forma de procedir que torna a recordar els vells temps. Els polítics decideixen i aproven els pressupostos, però no són capaços d'avaluar res més o no els interessa. Els projectes es deleguen a empreses de gestió que alhora adjudiquen a UTE empresarials i d'enginyeries que ho fan tot: el projecte, les avaluacions de l'impacte ambiental,

la direcció de les obres, el control de qualitat i la construcció, claus en mà.

Com diria una veïna, *"ellos se lo guisan y ellos se lo comen"*. Als polítics no els interessen canvis econòmics, sobrecostos ni increments un cop ja ha estat adjudicada una obra, que es va fer sense cap mena de consulta als ciutadans afectats. Les reunions van ser un pur simulacre, perquè les obres ja estaven en projecte i anaven a començar l'execució. Decisions equivocades, impactes ambientals mal calculats i molt poc sentit comú, com amb les obres del pou de sortida d'emergència del carrer Consell de Cent. Anys d'obres i afectacions al comerç i al veïnat per finalment acabar amb una reixa a terra. Ni tan sols la mínima capacitat de valorar la sortida del metro que faltaria en el seu recorregut, solució que faria molt més compressible les afectacions de les obres i es guanyaria un punt d'activitat futura.

No és la primera vegada que els despropòsits s'apoderen de la política. Ja els vàrem tenir amb el conflicte de l'Escola Industrial, quan es pretenia edificar 240.000 metres quadrats sobre els espais verds del recinte. Espais verds vinculats a equipaments que constantment són objecte d'especulacions, com el Jardí del Marquès de Santa Isabel, convertit en fortí de la Conselleria d'Interior, o l'etern conflicte de Can Raventós. Les administracions propietàries d'equipaments no qualificaran mai els seus espais verds, perquè mentre estiguin qualificats d'equipament són edificables i, per tant, són un actiu en el seu patrimoni.

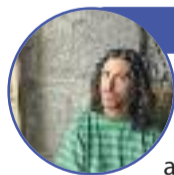
Aquesta ciutat no té cap cultura dels espais verds. No l'ha tingut mai. L'Eixample de Cerdà és una bona mostra de la manipulació especulativa que la nostra burgesia nacional va fer amb els espais verds. Només el Parc Joan Miró va ser possible perquè s'hi va enderrocar l'antic Escorxador. I veurem per quant de temps, perquè ara mateix el 50% del subsol ja està construït, com la majoria de les nostres places, amb aparcaments, dipòsits de vehicles, centres de manteniment, dipòsits d'aigües pluvials i altres edificacions que algun polític va assegurar un dia que serien provisionals.

Un parc, un espai verd, és considerat en aquesta ciutat com una oportunitat per fer-hi altres coses, sobretot si aquestes generen economia i rendiment. Mentre ens omplim de bones paraules i creem refugis climàtics artificials, alhora destruïm els naturals. Al conjunt de l'Eixample, la superfície de zona verda és actualment d'1,9 m²/habitant, molt per sota de la mitjana de la ciutat, de 7 m²/habitant, quan l'OMS recomana que els nuclis i ciutats disposin, com a mínim, de 10-15 m²/habitant.

Realment necessitem una llei com la recentment aprovada per la Comissió Europea: la Llei de la Restauració de la Natura de 2023 i el seu Reglament, que mira de garantir un entorn habitable en el qual estigui assegurat el benestar de les generacions actuals i futures. Cal que aquesta llei s'implementi en aquest país, perquè aquí no som capaços de generar cap cultura ni cap patrimoni dels espais verds perquè no els sabem valorar com a ecosistemes urbans.

Aquí es piula

Tuits en paper

@alexsnclmnt

80.758 cases de les Illes Balears han passat a mans de ciutadans estrangers els darrers 18 anys. Aquesta xifra equival al 40% de les propietats immobiliàries de Palma, o a la suma de totes les que hi ha a Inca, Manacor, Maó i Eivissa. Aquesta situació és insostenible.

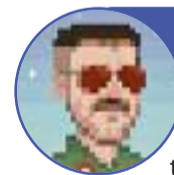
@carmerocasegui

L'alcalde de Tossa (Junts) diu que és "negatiu" acollir 200 migrants de les Canàries. Diu que és desproporcionat per un municipi tan petit (6.000 habitants). Un municipi tan petit que, en canvi, té habilitades més de 20.000 places d'allotjament turístic. No és la xifra, sinó el color de pell.

@manelmarquez

"Marta la estupa" va estar més de 20 anys infiltrada en moviments socials de Madrid. "Marta de Aranjuez", com la coneixien al col·lectiu Mares Contra la Repressió, era en realitat l'agent de la Policia Nacional María Ángeles G. A., de 62 anys. Democràcia a l'espanyola!

@Sr_Bigotis

L'èxit que tenen els castells, la capacitat d'integrar els nouvinguts a la cultura popular catalana, la repercussió social i l'interès internacional. És tot això el que empenya l'espanyolisme. I l'única forma que han trobat de combatre'ls és atacar-los quan hi ha un accident com el de Vilafranca.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Directora d'art i nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

Subdirectors d'edicions Línia: Albert Ribas i Francisco Javier Rodríguez
Línia: L. Santos, G. Francàs i R. Martínez (BCN), O. García (Vallès), R. Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), R. Jiménez (Baix Llobregat i L'H), T. Delgado (Esports), A. Asensio (*branded*) i L. Coronado (*xarxes*)

Cultura B: Joana Justícia
Orgull: Mar Sífere
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

Després que ja hagin començat les obres de l'L8 dels FGC amb la tala de 75 arbres del parc Joan Miró, la Sindicatura de Greuges de Barcelona s'ha posicionat a favor dels veïns demanant una comissió de seguiment de les obres i que es reposin els arbres.

Síndic de Barcelona

pàgina 10

Som Sant Antoni s'ha unit al Districte en un projecte que decora i dignifica les persianes de diversos negocis del barri per remarcar la figura dels comerciants. Les persianes tenen com a protagonista la persona que porta la botiga.

Som Sant Antoni

pàgina 11

La plaça Tetuan acull l'Espai Niu, un nou centre d'atenció a infants i adolescents que han patit maltractaments a les seves llars. L'Ajuntament l'ha inaugurat aquesta setmana i preveu que atengui anualment un centenar de menors i famílies.

Ajuntament

pàgina 16

El + llegit

líniaeixample.cat

- 1 **Atropellament a la parada de Verdguer de l'L5 del metro**
- 2 **Som Sant Antoni dota de personalitat una vintena de persianes**
- 3 **El polèmic quiosc dels jardinetes de l'Alguer ja és història**
- 4 **El Festival Tangent tanca edició amb un balanç "molt positiu"**
- 5 **Més espai per a vianants i ciclistes a l'avinguda Diagonal**

Safata d'entrada

Aigua

per Francesc Reina

Foto: Freepik

James Lovelock, reflexionant sobre el futur de la humanitat, va comentar: "És molt més fàcil crear un desert que un bosc". Explica Gustavo Duch que cada cop hi ha més fonts contaminades, situació que no deixa de créixer; gairebé deu vegades més que les pautes establertes per l'OMS. La producció intensiva de porcs en macrogranxes acaba infectant els aqüífers que ens proveeixen d'aigua, i els patògens que resisteixen envaeixen el medi ambient a través de les deixalles animals.

Prop de 30.000 persones moren cada any a Europa per infeccions bacterianes. Al món en moriran uns deu milions per la mateixa causa (no parlem de peixos i amfibis, mil a les aigües del Besòs, una de les vies més industrialitzades del continent i que abans de l'estiu va obligar a tancar platges i senderes per abo-

caments tòxics). La ramaderia i l'agroindústria n'exigeixen molta més de la que els cicles biològics poden recarregar. Un terç de la capa freàtica del planeta corre perill per l'obsessió productivista dels que continuen defensant un discurs d'escassetat per argumentar les seves transgressions. L'exploten com un sistema miner: quan s'acaba, es tanca el pou i se'n van a una altra banda.

Som éssers d'aigua. Sense aquesta relació no podríem viure. La societat industrial oblida aquesta dependència. Jeffrey Winters escriu que el poder de la riquesa s'ha transformat en influència política,

un factor que posa en risc la democràcia per la seva limitada capacitat de control. L'oligarquia utilitza el seu enorme poder aprofitant la seva invisibilitat i modela les idees en forma d'aportacions filantròpiques subvencionant universitats i investigació. Amb instituts i departaments. Inventant paradisos fiscals. Fa que els governs descuidin els seus abusos amb llacunes legals i portes giratòries. Espècula no només amb l'aigua, sinó també amb l'habitatge o la salut. I mentrestant, ordeix complots per atacar governances renovadores, sindicats i moviments ecologistes.

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Aeroport

@324cat: L'executiu de Salvador Illa reactiva la comissió tècnica entre el Govern català i l'espanyol sobre l'ampliació de l'aeroport del Prat.

#Almodóvar

@PabloPlanovsky: La nova pel·lícula d'Almodóvar, *The Room Next Door*, rep l'ovació més llarga fins ara al festival de cinema de Venècia: 17 minuts d'aplaudiments.

#Afganistan

@b_riba: L'Afganistan prohibeix la veu de les dones en públic. No deixa de ser un altre fracàs de l'ésser humà. El món se n'està anant a la merda.

Ciutats que cuiden, ciutats amb futur

per Núria Parlon, consellera d'Interior i exalcaldessa de Santa Coloma de Gramenet

En aquest espai de reflexió, fa poc us parlava de la necessitat d'abordar, com a societat i governs, la denominada pobresa de temps. És cert que cada vegada hi ha més consens del sector públic i privat per avançar cap a una necessària Llei del Temps que suposi un veritable canvi social, en termes d'igualtat, qualitat de vida i benestar de les persones. En aquest marc de consens necessari, des del món local estem impulsant iniciatives que conflueixen, en sintonia, cap a un model de territoris més sostenibles i en els quals les persones i el trencament de les desigualtats –de temps i recursos– siguin el vector d'una acció política transversal.

Aquest model que tant necessitem és el de les ciutats que cuiden, i implica un canvi estructural; un paradigma nou de governança, de gestió de recursos i serveis, en el qual les cures i la vida ocupin un lloc central i prioritari. Des dels municipis estem vertebrant aquest canvi des d'una perspectiva multidisciplinària, a través d'una economia circular i solidària, un urbanisme integratiu, la promoció de la salut pública en totes les etapes de la vida, la seguretat des d'una visió integral i amb una mobilitat propera, entre altres àmbits d'actuació. Aquest canvi estructural parteix del fet que tothom som o serem persones vulnerables o dependents en diferents etapes de la vida –a Catalunya, l'índex de dependència es va situar el 2023 en el 50,3, i el 29,1% d'aquesta població és gent gran dependent, segons dades de l'Idescat–, i les ciutats han de poder donar resposta a les necessitats de la ciutadania.

Per tant, només amb el model de la ciutat que cuida podrem fer front a reptes com el de la convivència, la cohesió i la igualtat, eixos fonamentals dels Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) i de l'Agenda 2030 de les Nacions Unides. La soledat no desitjada, a causa de la longevitat de la població, és un dels grans reptes que tenim com a societat i que ens preocupa i ens ocupa. A Santa Coloma tenim en marxa programes com el *Sempre acompanyats*, amb la Fundació La Caixa i la Creu Roja, per prevenir l'aïllament i atendre les situacions de solitud no desitjada a través d'una xarxa comunitària, detectant-les i fent-les visibles, establint vincles entre les persones i l'entorn acompanyant i donant suport, alhora que empoderant i acompanyant les persones grans perquè sàpiguen afrontar i superar les

situacions de soledat. També són fonamentals els serveis d'atenció domiciliària i l'ajuda a domicili, amb els quals contribuïm a fer que les persones grans puguin continuar vivint a les seves llars de manera tan autònoma com sigui possible. Un altre servei clau és la teleassistència, que té la finalitat de contribuir a la seguretat, la tranquil·litat i l'acompanyament de les persones que estan en situació de risc, i el servei a domicili d'àpats equilibrats i saludables. Des de l'Ajuntament de Santa Coloma també desenvolupem programes per millorar les condicions d'accessibilitat, seguretat, higiene, habitabilitat i eficiència energètica, que estan canviant moltes vides.

És urgent fer passes contra la soledat no desitjada i també contra la manca de temps, especialment preocupant en les dones, per poder desenvolupar un projecte de vida, personal i professional, amb plenes garanties. Poder trencar amb les dificultats de conciliació personal i laboral, i el fet de poder blindar una millor salut, qualitat de vida i autonomia, són també necessitats imperioses. Des del món local ja les estem abordant amb aquest model de la ciutat que cuida, començant pel disseny urbanístic, amb els barris de vianants, així com proporcionant espais de participació i foment de l'autonomia de les dones i, sens dubte, avançant cap a una ciutat segura.

Les persones que estem al capdavant de la gestió pública de les ciutats sabem que només posant de veritat les persones al centre de la planificació urbanística i dels serveis públics garantim el benestar de la ciutadania. En aquest sentit, és imprescindible posar el focus en un urbanisme integrador i adaptat a les diferents necessitats, que és aquell que garanteix el concepte d'accessibilitat universal i que crea espais públics en convivència i perfecta harmonia amb els recursos naturals. Parlem també d'un disseny dels carrers, de les places i dels parcs que té en compte diferents sensibilitats i experiències. En aquest sentit, a Santa Coloma hem fet processos de participació ciutadana per definir i redissenyar amb els veïns i les veïnes espais emblemàtics de la ciutat com són el parc de Can Zam o el passeig de la Salzedera. Fins i tot hem generat debat amb els més petits per redissenyar els patis de les escoles –amb el projecte *Empatitzem*. Més enllà d'haver estat un projecte per a la transformació d'aquests espais d'aprenentatge, joc i convivència dels infants, hem pogut trencar amb les desigualtats de gènere

existents als patis dels centres escolars i hem pogut consensuar propostes per millorar la seva configuració, organització i gestió, promogudes pels mateixos nens i nenes. Qui millor que elles i ells per canviar el món!

La ciutat que cuida també ha de ser una ciutat segura, com un dret indiscutible de la ciutadania i garant del seu benestar i qualitat de vida. I no només augmentem la percepció de seguretat enfortint els cossos de seguretat. L'urbanisme inclusiu i sense barreres visuals també hi juga un paper clau. Garantint uns carrers i unes places ben il·luminades, promovent la cura i el respecte pel mobiliari urbà, tenint una bona senyalització a les vies i impulsant la cultura cívica al carrer amb plans estratègics de civisme –i d'estima per la ciutat– contribuïm a fer que els municipis siguin espais més confortables, tranquils i segurs. I aquesta percepció de seguretat, sobretot pel que fa a les dones, contribueix a una autonomia i a una confiança més grans. En això també podem contribuir –i molt– des del món local amb projectes comunitaris com la *Xarxa Violeta*. A Santa Coloma ens està ajudant a fer prevenció efectiva de les violències contra les dones i LGTB-fòbiques, cosa que també suma en aquest model de ciutat segura i compromesa per les llibertats. En aquest projecte comunitari són les entitats locals, les associacions veïnals, els comerços, serveis i locals d'oci nocturn i restauració els que, conjuntament, es constitueixen com a espais segurs i proactius a l'hora d'acompanyar una possible víctima de violències, a través d'un protocol definit en contacte amb els cossos de seguretat i les unitats d'emergències, si aquests han d'actuar.

És el moment de posar el focus de la governança local en la cura de les persones, en un sentit ampli i integral, que vagi des de la cura de la mateixa comunitat fins a la cura del medi ambient, passant per l'autocura. És el moment d'influir en les polítiques i que les ciutats actuïn com a vertebradores de les accions necessàries d'aquest canvi de paradigma. Hem de marcar l'horitzó a seguir i fer que les ciutats ens cuidin en totes les etapes de la vida. Que cuidin el nostre entorn, que ens deixin tenir cura de nosaltres mateixes i que, alhora, puguin cuidar les persones que ho necessitin i acompanyar-les. Des del món local continuem marcant el camí a seguir, per la igualtat i la sostenibilitat. Ho fem i ho farem possible!

Les millors perles

Lligar al Mercadona amb una pinya del revés al carro de la compra s'ha convertit en tot un fenomen social. Ara, però, ha sorgit una nova forma de lligar a l'estil català: anar al Bonpreu i canviar la pinya per un fuet.

Un matí d'agost, les platges de la ciutat d'Alacant van aparèixer amb joves flotant a l'aigua, com si s'haguessin ofegat. Era un repte d'un *youtuber* a canvi del qual regalava roba. Ara, l'Ajuntament l'ha denunciat.

Als pobles petits, els repartidors de menjar a domicili no hi arriben. Com a alternativa, en una localitat d'Osca van trucar un taxi perquè fes un recorregut de 40 quilòmetres i els portés pizzes. La gana fa sorgir bones idees!

Treure el gos et pot canviar la vida. Això és el que li ha passat a una família anglesa, que passejant amb la seva mascota va trobar un braçlet d'un valor incalculable. És de l'època romana: del segle I dC.

Comitè Paralímpic Espanyol

LA FOTO

culturab.cat
plataforma de tendències
culturals metropolitanès

@culturab_cat

@CulturaB

@culturab.cat

grup comunicació21

Tribuna

El verd eixut de les ciutats

per Ester Safont, docent

Un bon amic, expert en paisatge urbà, en preguntar-li per la sequera em va dir: “Escoltem poc els científics”. Aquesta premissa ha estat ballant pel meu cap persistentment fins que ha desembocat en aquest article.

Hi ha fets irrefutables per tots coneguts: que l'aigua és vida però un bé escàs; que un terreny de regadiu val quatre vegades més que un de secà; que el consum mínim vital d'aigua per persona i dia és de 40 litres (fins a 100 litres en situació de confort); que rius com el Ter han reduït el seu cabal un 60% des de la dècada dels 70; que la temperatura mitjana a Catalunya ha augmentat gairebé 2 °C a les darreries del segle XX; que a l'estiu ens banyem al mar a 25,5 °C, 1,8 °C per sobre de la mitjana dels últims 40 anys... I podríem seguir força estona amb indicadors evidents d'aquest binomi aigua/temperatura que seguidament desenvoluparé.

I és que, com bé ens adverteix el catedràtic emèrit d'ecologia Narcís Prats (UB), en l'actual situació de sequera també hi juguen dues variables, que són l'adaptació i la mitigació. No podem parlar només d'adaptar-nos a aquest escenari optant per estratègies hídriques com la dessalinització, el reaprofitament i la regeneració d'aigües, perquè si no som capaços d'aturar l'augment de la temperatura (i aquí l'ús de combustibles fòssils n'és el principal detonant), difícilment podrem revertir els paràmetres actuals. Quin paper hi juga aquí la biomassa forestal? Pensem-hi.

És prou visible que la sequera va de bracet d'un canvi de paisatge. De fet, actualment la massa boscana és més gran i més densa i, en canvi, no hi ha prou ramats que pasturin. Ara mateix potser us estareu preguntant què hi pinten aquí les ovelles o fins a quin punt he perdut el fil de l'explicació. Doncs, no! Resulta que l'eixamplament i l'abandonament dels boscos equival a la baixada del cabal dels rius. A més temperatura, més evaporatranspiració d'aquests arbres cada cop més estesos al territori i, paral·lelament, menys aigua per alimentar els aquífers i menys escorrenties que augmentin el cabal de les conques dels rius. Què cal, llavors, per oferir solucions a aquest desgavell? Uns bons plans de gestió forestals (mosaic paisatgístic, en diuen) que afavoreixin que els nostres boscos siguin diferents, però que segueixin esdevenint la millor manera de preservar la biodiversitat. Si es gestiona bé el bosc, hi haurà més infiltració i una recàrrega d'aigües subterrànies més gran.

I com es fa? Amb polítics al capdavant amb una visió transversal, totalment compromesos amb el medi ambient i a qui no els tremoli el pols a l'hora d'injectar-hi el capital necessari.

Els boscos, els parcs i jardins i els parcs agrícoles o d'interès natural són, per tant, agents restauradors i han de ser administrats segons aquest pressupòsit, i no ferne demagògia política, sinó seguir els preceptes amb què els nostres acadèmics fa temps que ens alligonen.

Cal una planificació a llarg termini que contempli millores significatives tals com la inversió en canalitzacions i en xarxes de distribució d'aigua potable sense fuites. Es necessiten més equipaments hidrològics que garanteixin l'ús d'aigua de boca, la regeneració i la reutilització. Convé, així mateix, repensar el tipus de plantes i arbres que s'empren i com reeducar-los (perquè siguin més resilients i s'acostumin a condicions hídriques més desfavorables). S'han de garantir col·laboracions expressives entre les universitats i els responsables municipals i els directors dels Parcs Natu-

rals. El disseny d'edificis ha de ser adient, així com el manteniment dels edificis de titularitat municipal, que ha de ser responsable. I, òbviament, impera canalitzar adequadament la informació, sensibilitzar i educar convenientment la ciutadania.

S'imposa disposar de criteris clars, amb una autoritat política que porti la iniciativa rere el lema “l'esforç de tots per a tots” i que no canviï d'opinió sota pressió de determinats col·lectius. Hem de seguir confiant que els municipis faran molt més, amb projectes pensats que no es redueixin només als moments en què es limiten les dotacions, sinó amb una programació estratègica de futur, conscients del seu paper exemplificador, perquè si no, tindrem la temptació de desitjar que no ploqui per donar continuïtat al pla originari.

I arribem a l'anomenada infraestructura verda, aquella tan reiteradament ignorada, probablement tant com n'és de desconeguda, i en cap cas incorporada a les polítiques municipals. Sabem que la nostra vida depèn de l'ecosistema en què se sustenta. Realment ens hem de plantejar si regar jardins i mantenir parcs de naturalesa diversa és lícit... Sincerament, deixar de regar és un disbarat, perquè si només serveix per educar la gent, és una llàstima assumir que hem de deixar que es mori tot. Estem parlant d'un 2% de consum d'aigua destinat a l'espai públic! Malauradament, però, les decisions que actualment prenen els polítics es regeixen per les demandes dels ciutadans i l'ascendència que exerceixen sobre ells les xarxes socials. I què demanen els nostres veïns i veïnes? Poder omplir les seves piscines, que hi hagi més fonts, gaudir de complexos aquàtics, que es reguin els camps de futbol on juguen els fills, emprar les dutxes d'equipaments esportius... Les peticions populars no coincideixen, doncs, amb els preceptes de la dissortada cultura del verd, rere la qual s'esbatussen uns tècnics que han perdut l'autoritat moral que els confereix la seva formació acadèmica i professional. I quan uns serveis tècnics aconsellen aprofitar l'aigua que s'extreu amb bombes dels pàrquings per regar algunes zones de la ciutat que ja tenen adaptada una xarxa paral·lela a tal efecte, la resposta política és que no es poden tractar els barris de forma diferenciada. Cafè per a tots, els jardins s'assequen, els arbres en què es va invertir perquè s'adaptessin millor a un subsol amb menys substrat orgànic es moren...

Em resta per esmentar el que es coneix com a serveis ecosistèmics aportats pel verd, que juguen descaradament a favor del benestar emocional, la salut cardiovascular... Si prenem com a referència l'Hospital de Mollet i el paisatge en què els pacients se submergeixen durant la seva convalescència o recuperació, potser podrem fer-nos-en una idea. La salut mental, tanmateix, està indissolublement lligada a la relació amb la natura. Reflexionem-hi, també!

En conclusió, donem a la sequera el caràcter d'oportunitat. Malauradament és quan pitjor estem que fem les millors coses. Ara ens correspon guiar-nos per una visió més transversal i holística de tot plegat que ens endinsi en noves experiències, com els jardins sense reg. Aquests espais que no són verds, sinó ocre, els hauríem de repensar en un escenari de canvi que els naturalitzi el màxim possible. I pel que fa al gra de sorra particular de cada ciutadà, si amb la pandèmia vam aprendre a ressituar-nos i hem estat capaços de reforçar conductes perquè romanguin entre nosaltres, per què no hauríem de poder fer el mateix amb la sequera?

Foto: ACN

“

Donem a la sequera el caràcter d'oportunitat; malauradament és quan pitjor estem que fem les millors coses

”

Flaixos

@solnores: Els *influencers* són de les poques persones que es poden permetre un habitatge i un casament abans d'arribar als 30 anys.

@BoigBCN: Ahir un cuiner em va explicar que a Barcelona hi ha molts restaurants que no cuinen. Fan plats precuinats, repartits com paquets. Ho trobo injust per als que cuinen.

@AsseneWay: Al parc, porto la bici al nen, ve una altra nena més gran i intenta fer baixar el meu de la bici per pujar-hi ella. La mare ve amb un “heu de compartir”. No.

DISTRICTE LGTBI

Homenatge a la primera manifestació LGTBI de l'Estat

Des del 29 de juny, un faristol recorda la primera manifestació de l'Orgull LGTBI de l'estat espanyol, que va tenir lloc a la Rambla de Barcelona el 26 de juny del 1977. A la marxa hi van assistir unes 5.000 persones i es va fer un recorregut des de Drassanes fins a la Font de Canaletes, tot pujant per la Rambla. Ara, el faristol commemora aquella concentració i ret homenatge a les persones que van començar la lluita pels drets del col·lectiu LGTBI+.

La descoberta del faristol es va fer en un acte presidit per l'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni, i que va comptar amb la participació de representants d'entitats LGTBI+ de la ciutat, del tinent d'alcaldia i regidor del Districte de Ciutat Vella, Albert Batlle, i del comissionat de Promoció d'Infància, Adolescència, Jovenut i LGTBI, Javier Rodríguez.

Durant l'acte també es va fer el lliurament del reconeixement a la trajectòria atorgat pel Ministeri d'Igualtat a Nazario Luque, considerat el pare del còmic *underground* espanyol i un dels pioners en la representació artística de l'homosexualitat, el sexe i el gènere en forma de vinyetes.

LA MANIFESTACIÓ HISTÒRICA DEL 1977 "Nosaltres no tenim por, nosaltres som" és la consigna que es va corejar amb força durant la primera manifestació LGTBI+, que reivindicava els drets de les persones del col·lectiu i que els 'grisos' van acabar dissolent.

El 26 de juny del 1977 va tenir lloc a la Rambla la primera manifestació LGTBI de l'Estat

Així mateix, altres lemes que es van poder llegir i sentir en aquella jornada de protesta i reivindicació van ser "el meu cos és meu i faig amb ell el que em dona la gana", "amnistia sexual" o "no som perillosos", en referència a la Llei sobre perillositat i rehabilitació social, que encara estava vigent i que servia com a arma de repressió contra les persones LGTBI+.

La concentració havia estat convocada pel Front d'Alliberació Gai de Catalunya (FAGC), que en aquell moment era il·legal. La manifestació va estar encapçalada per persones trans, però també s'hi van afegir diverses persones de la comunitat LGTBI+, així com membres del moviment feminista i veïnal i diversos partits polítics.

Arribant a plaça Catalunya, la policia va fer diverses càrregues i va disparar bales de goma. Almenys tres manifestats van resultar ferits greus i un quart, Oriol Martí, va ser colpejat, detingut i empresonat durant 56 dies a la presó la Model.

L'endemà de la marxa, el FAGC va publicar un comunicat valorant molt positivament la mobilització i denunciant l'actuació de la força pública per reprimir una manifestació que, fins a l'aparició de la policia, havia tingut un caràcter pacífic.

Amb la seva lluita, el 1979 el FAGC va aconseguir que s'eliminessin els articles referents a "actes homosexuals" de la Llei sobre perillositat i rehabilitació social.

FLAIXOS AMB ORGULL

El Servei d'Acollida del Centre LGTBI

El Servei d'Acollida ofereix acompanyament pausat i personalitzat a les persones i famílies que el demanin per identificar les seves necessitats i fer-los costat.

En una primera entrevista es decideix si les necessitats poden ser abordades pel mateix Servei d'Acollida del Centre LGTBI o si caldrà derivar-les a altres àmbits especialitzats.

Per accedir al Servei d'Acollida del Centre LGTBI cal demanar cita prèvia a través del correu info@centrelgtbicsn.org o trucant al 93 880 51 11.

Coneix el Grup Trans i No Binari

El Grup Trans i No Binari del Centre LGTBI és un espai de socialització on poder connectar amb persones que exploren el gènere i compartir experiències. Tot el que es comparteix a les sessions és confidencial.

Les properes reunions es duran a terme el 17 de setembre i el 15 d'octubre de 18 a 20 h. Per assistir-hi cal enviar un correu a inscripciones@centrelgtbicsn.org a partir del dia 1 de cada mes.

Proves ràpides gratuïtes d'ITS

El Centre LGTBI disposa d'un espai de salut gestionat per l'associació Gais Positius on es pot fer la prova ràpida del VIH, la sífilis i l'hepatitis C de manera anònima, gratuïta i confidencial. Per dur-la a terme, només cal trucar al telèfon 93 298 06 42 i demanar cita prèvia.

De fet, el Centre LGTBI ofereix serveis gratuïts d'informació, orientació i primera atenció a les persones del col·lectiu i el seu entorn, en coordinació amb altres entitats i les diverses administracions.

Foto: Ceci Fimia / Ajuntament de Barcelona

Barcelona tindrà una ordenança pionera contra la discriminació

Foto: Àlex Losada / Ajuntament de Barcelona

L'1 de juliol es va iniciar el procés per aprovar la nova Ordenança reguladora de la igualtat de tracte i no discriminació, una norma pionera a l'Estat i que reforça la posició de Barcelona com a ciutat que defensa els drets humans i lluita contra les discriminacions LGTBI-fòbiques, xenòfobes, racistes i masclistes.

La norma posa el focus en la prevenció i la garantia de les persones afectades, mitjançant el foment d'accions de formació, sensibilització i promoció de drets. També preveu un acompanyament integral que implicarà tots els estaments municipals. A més, incorporarà un procediment sancionador unitari i actualitzat per actuar contra infraccions de conductes discriminatòries.

Està previst que durant l'últim trimestre d'aquest any s'obri un procés participatiu per tal de fer públic l'esborrany de l'ordenança i recollir el màxim de propostes i observacions de tota la ciutadania, amb l'ambició d'aconseguir un text àmpliament consensuat. L'Ajuntament de Barcelona preveu aprovar la norma durant la primera meitat de l'any 2025.

Sobre l'ordenança, l'alcalde Jaume Collboni ha destacat que tindrà "capacitat sancionadora", tal com atorga la Carta municipal i la Llei d'igualtat de tracte i no discriminació aprovada al Parlament. "No deixarem cap agressió sense resposta des de l'Ajuntament", ha remarcat el batlle.

L'Ajuntament ha licitat la contractació de la redacció del projecte per a la reforma d'ampliació del Centre Cívic Casa Golferichs. L'objectiu és rehabilitar, reformar i adequar els espais interiors de l'equipament per fer-lo més gran.

Llum verda a eliminar el verd

» Ja s'han talat els 75 arbres del parc Joan Miró per ubicar el parc logístic de les obres de l'L8 dels FGC
 » La plataforma Salvem el parc Joan Miró i el Síndic de Greuges de Barcelona demanen fer seguiment

Guillem Francàs
ESQUERRA

Les obres de l'L8 dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC) es van posar en marxa el juliol, mentre que a l'agost van començar els treballs que fa mesos que arrossegueu polèmica amb els veïns: la tala de 75 arbres i el trasplantament de 19 més perquè el parc logístic d'aquest gran projecte s'instal·li al parc Joan Miró. El veïnat es va organitzar sota la plataforma Salvem el parc Joan Miró per, d'una banda, evitar que es posés allà, i després per pressionar les institucions perquè no talés tants arbres. Això últim es va aconseguir reduint els més de 150 que en un principi s'havien de treure fins als 75 que ja no hi són.

Tot i que des de la plataforma ja s'havien resignat a la decisió de l'Ajuntament i la Generalitat, un cop els operaris van

començar la feina els veïns es van concentrar cada matí per controlar què es tallava i per protestar. És aquí on, segons afirma el portaveu de l'entitat, Xavier Riu, van veure com tallaven dos arbres més dels previstos sense consultar. "Els operaris en van talar dos més que quedaven fora de la tanca una tarda que no hi havia ningú", explica indignat.

El portaveu també comenta que, tot i que ja no hi ha els arbres, la lluita no ha acabat. "La tala ha estat el final de la primera temporada, però ara en comença una de nova durant la qual estarem molt a sobre del que es fa", diu Riu. Amb tot, el representant de la plataforma acaba criticant l'Ajuntament per la multa que han rebut aquesta setmana de 500 euros per pintar, en forma de protesta, un arbre a la tanca de les obres.

EL SÍNDIC PREN PARTIT

Per la seva banda, la Sindicatura de Greuges de Barcelona ha re-

Imatge del solar del parc Joan Miró que ha quedat buit d'arbres per les obres de l'L8 dels FGC. Foto cedida

comanat a l'Ajuntament promoure la creació d'una comissió de seguiment de les obres de l'L8 dels FGC. Segons diu, seria una comissió conjunta amb la Generalitat que asseguraria la transmissió d'informació sobre l'evolució de les obres i les possibles incidències. El defensor farà un seguiment de les actuacions mu-

nicipals per tal de garantir que, un cop s'acabin les obres a la zona del parc Joan Miró, es reposin els espais verds i es trasplantin els arbres talats al parc.

A més, la Sindicatura de Greuges ha recordat el dèficit de zones verdes que considera que té la ciutat per reforçar l'argument de recuperar els arbres perduts. I és

que Barcelona es troba molt per sota dels barems de superfície de verd urbà per habitant, i l'Eixample encara té una xifra molt més baixa que el conjunt de la ciutat. És per això que el síndic ha recordat al consistori que ha de fer tots els esforços possibles perquè els parcs i jardins estiguin en bones condicions.

L'E

L'ESTRANGER

ASSOCIACIÓ CULTURAL

CARRER DE L'OLIVERA 55

POBLE-SEC

WWW.LESTRANGERBCN.COM

L'AMOR ÉS ANALÒGIC

Sant Antoni

líniaeixample.cat

4 de setembre del 2024

Som Sant Antoni transforma amb art 24 persianes comercials

INICIATIVA ▶ La unió de comerciants Som Sant Antoni s'ha unit amb el Districte en un projecte que decora i dignifica les persianes dels negocis del barri. Així, sota el lema *Som barri, som comerç*, la campanya neix amb l'objectiu de remarcar la figura dels comerciants i de "totes aquelles persones que atenen el veïnat darrere el taulell d'una manera acolorida i alegre".

Per pintar les 24 persianes del barri que s'han inclòs en la iniciativa, l'eix comercial ha comptat amb l'artista Daniel Thomas, també veí de Sant Antoni, i que ha estat encarregat de fer les il·lustracions a l'estil de còmic. La participació de l'Ajuntament ha estat a través d'una subvenció de 18.000 euros que ha permès tirar endavant el projecte.

DIGNIFICAR EL COMERCIANT

La presidenta de Som Sant Antoni, Lúdia Núñez, destaca que la proposta es fa amb la intenció de millorar l'aspecte del barri. "L'objectiu també és implicar

Imatge d'una de les persianes decorades. Foto: Som Sant Antoni

els comerciants i fer-los protagonistes dels seus propis negocis, així com de la vida a Sant Antoni per donar-li un aspecte més digne, cuidat, modern, dinàmic i divertit", diu.

A més, un dels elements que s'ha inclòs a cadascuna de les persianes decorades és que hi ha instal·lat un codi QR perquè els

clients i veïns del barri accedeixin a un vídeo exclusiu sobre el comerciant protagonista de la persiana i el seu negoci.

Amb tot, aquesta setmana l'eix comercial comença una ruta-concurs interactiva on la gent del barri ha d'endevinar el nom del comerciant que hi ha pintat a cada persiana.

Equipaments | El 'blues' arriba a l'Espai Calàbria 66

L'Espai Calàbria 66 reprendrà aquest dijous al vespre les Jam Sessions que l'equipament organitza a la Sala Espai Veïnal. En aquest cas serà una jam de 'blues' a càrrec de la banda J. Merino & Revolver Roll Band.

El comerç de Sant Antoni se suma a la Copa Amèrica

ENTITATS ▶ L'arribada de la Copa Amèrica de Vela a la ciutat ha provocat elogis i crítiques, i també l'organització de moltes activitats paral·leles. Una d'elles és la que se celebrarà a Sant Antoni el pròxim dissabte 21 i diumenge 22 de setembre.

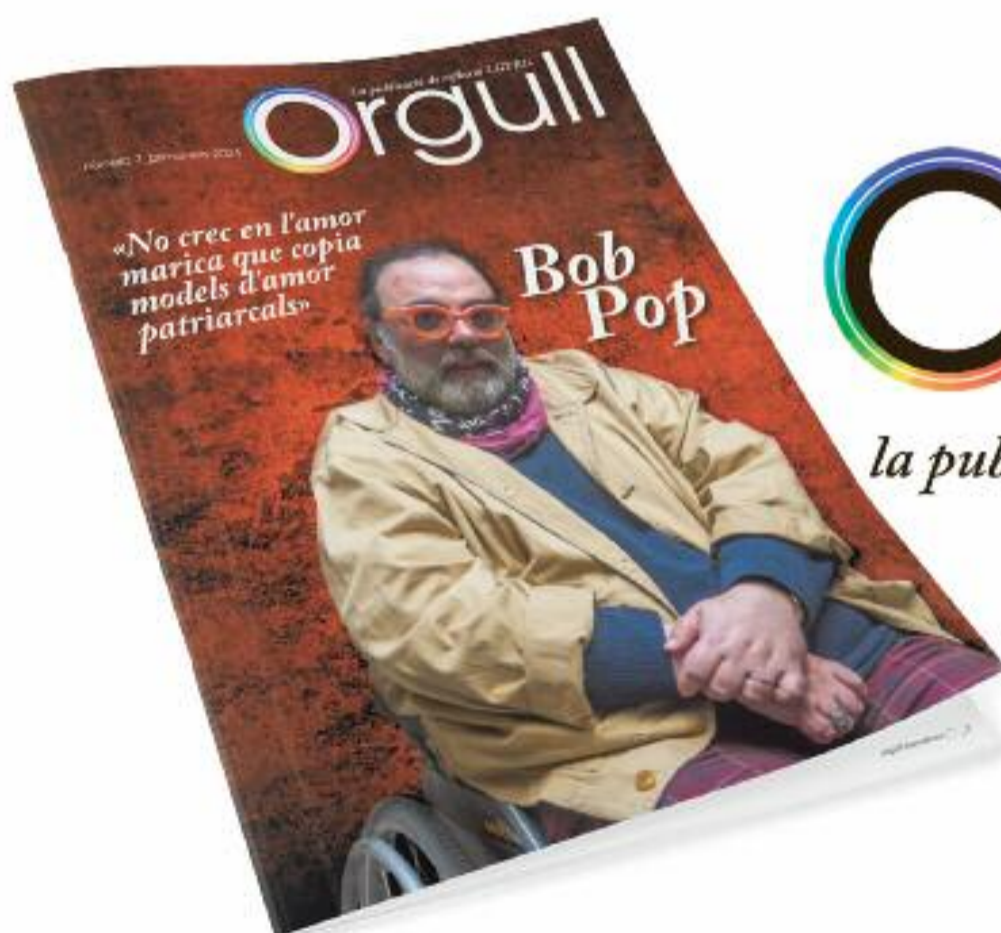
Sota l'eslògan *El comerç viu la Copa Amèrica*, Sant Antoni Comerç i Som Sant Antoni organitzaran el *Navega per Sant Antoni*, una fira de menjar de carrer a la plaça de Conxa Pérez, on participaran diversos co-

merços i productors de cervesa del barri. A més de la fira gastronòmica, durant el cap de setmana les dues entitats comercials de Sant Antoni prepararan activitats familiars, que es faran de 12 a 14 h i de 17 a 23 h, i una "festa postregata amb música en directe i DJ".

Amb tot, a la plaça Conxa Pérez també hi haurà una pantalla gran amb la programació especial dedicada a la Copa Amèrica perquè els assistents la puguin seguir allà mateix.

El comerç se suma a la Copa Amèrica de vela. Foto: Sant Antoni Comerç

Orgull
la publicació de reflexió LGTBI+

grup comunicació 21

orgull.barcelona
digital i revista en paper

Foto: Arxiu

Línia Eixample combina la informació local amb la cultura i l'oci, amb seccions com *Viu en Línia*

300

» El setmanari

EFEMÈRIDE i reafirmant el paper de Barcelona com a capital de la cultura publica avui. Línia Eixample és una publicació que té en compte la diversitat territorial i el paper i el rol de cada barri, tractant tradicions i proximitat amb el país. No és una nostrositat, sinó un binari el paper de la cultura definint una responsabilitat

Les portades són un tret distintiu de la capçalera: el disseny és una aposta consolidada

La secció d'Opinió és un aparador amb microseccions que generen debat entre els lectors

300 números, 15 anys de periodisme

El setmanari *Línia Eixample* revalida el seu lideratge periodístic al districte i ja suma quinze anys de trajectòria

► *Línia Eixample* continua sumant anys al seu lideratge periodístic al districte de l'Eixample de Barcelona. La capçalera, fundada fa 15 anys, ja celebra el seu número 300. *Línia Eixample* és, al cap i a la fi, una eina de cohesió social. Amb una aposta que combina el format digital, i sempre amb voluntat d'innovació, un d'aquests dos àmbits, el setmanari ha estat sempre compromès amb el bon periodisme, així com amb la cultura, la llengua i la identitat. És un lema buit: la trajectòria ens avala. La fórmula, i alhora el nostre repte, és com fer periodisme en majúscules amb una publicació i dimensionada. En aquest sentit, la trajectòria que ens autoexigim per estar a l'altura de les circumstàncies ens esperona per continuar sent fidels al nostre ideal: ètic, explicant, sempre en català, l'Eixample, la ciutat i el país que s'obren pas decididament cap al futur. ■

300 edicions en paper

2,2 milions d'exemplars

9.132 notícies locals

890 articles d'opinió

L'edició digital, amb versió mòbil i d'ordinador, i la presència a les xarxes socials més populars permeten arribar a nous perfils de lectors

Carreteres secundàries

per Arnau Nadeu, *director editorial dels diaris Línia*

Soc al cotxe, aturat a l'AP-7. És dia d'operació sortida i, ja se sap, tocarà fer penitència a les carreteres principals del país. Al meu voltant tot són cares de resignació. De cansament. A pas de tortuga, vaig avançant mentre hi veig un símil que m'agrada... Tothom condensat en unes poques carreteres saturades. Canvi de pla: tants mitjans de comunicació condensats en unes mateixes vies generalistes, també saturades.

Si la gent no pot ni escoltar els missatges de veu de WhatsApp a velocitat real, d'on pretenem que tregui el temps per a aquest bombardeig constant d'informacions impossible de processar? Vivim a 1.5x, si no a 2x –maleïda aplicació. Sobreestimulats. Al regne de la immediatesa on tot és fugaç. On poques coses quallen. Ni Zygmunt Bauman es devia imaginar que la seva societat líquida seria tan poc espessa. I, mentrestant, el nostre gremi batallant per trobar algun futur sòlid on aferrar-se. Condensats en unes mateixes vies generalistes saturades, sí. Però no sempre. I no tots. Perquè més enllà de les autopistes hi ha les carreteres secundàries. Aquelles que, al

cap i a la fi, són les que t'acaben de portar al teu destí. Allà on vols arribar.

Alguns ja fa anys que transitem per les carreteres secundàries del periodisme. I si bé al principi potser ens les vam trobar amb les senyalitzacions oxidades, amb l'asfalt desgastat i amb més d'un sot que hi dificultava la circulació, amb el pas del temps les hem anat arranjant, n'hem ampliat els vorals i les hem deixat a punt perquè cada cop puguin absorbir més trànsit. Defensant que un territori no pot articular-se només amb autopistes. Comprovant que la saturació d'aquestes vies n'expulsa molta gent que n'acaba cansada. I constatant que les carreteres secundàries del nostre periodisme ajuden a vertebrar aquest intangible anomenat societat precisament on és més tangible: arran de barri.

Il·lusionats –res del que he dit ho fa incompatible– per l'acord de col·laboració que hem signat amb una de les principals autopistes mediàtiques del país –gràcies, companys del diari *Ara*–, continuarem fent el que sabem fer, convençuts del potencial d'unies carreteres secundàries que cada cop ho són menys.

Dreta de l'Eixample

líniaeixample.cat

4 de setembre del 2024

Masclisme | Un home fereix greument la seva parella

La Guàrdia Urbana ha detingut un home acusat de ferir greument la seva parella. La policia va rebre l'avís d'una baralla en un pis de la ronda de Sant Pere on van trobar una dona en estat crític amb una greu ferida al cap i l'home intentant suïcidar-se.

L'Associació Les Saleses lluita per no tancar un geriàtric

GENT GRAN ▶ L'Associació Les Saleses, que ofereix serveis geriàtrics al barri, denuncia des de fa uns mesos la possibilitat que el juliol del 2025 hagi de tancar un dels tres pisos que fa servir com a residència per a gent gran. Es tracta del centre que es troba al 304 del carrer Consell de Cent. La propietat, expliquen des de l'associació, no els vol renovar el lloguer i ja ha posat el pis a la venda per gairebé dos milions d'euros. Però aquest no és l'únic problema.

El director en funcions de Les Saleses, Oriol Agulló, explica que el que els fa marxar és la normativa de l'administració sobre residències que fa que els centres petits com els seus quedin obsolets i hagin de tancar. "Estem en pisos de l'Eixample molt antics que no passen les inspeccions perquè són petits, estrets i la cuina no és prou gran, però després l'administració veu com treballem i ens diu que és el model de proximitat que volen implementar,

La residència d'avis Les Saleses té un model de proximitat. Foto: Les Saleses

així que no entenem res", lamenta Agulló.

En aquest sentit, el director de les tres residències de proximitat de l'Eixample (tenen 15, 17 i 23 residents a cadascuna) insisteix a dir que és l'administració qui els està abocant a la desaparició. "El problema no només el tenim nosaltres, a Barcelona hi ha altres geriàtrics petits molt

semblants que estan tancant o que veuen que ho hauran de fer", comenta. I és que la solució passa per trobar un nou local o pis que compleixi les condicions de la normativa abans que s'acabi el contracte al barri. "Podrem continuar l'activitat, però serà lluny d'aquí perquè els preus són impossibles i els usuaris hauran de decidir si continuen", conclou.

L'Ajuntament retirarà tres tones d'amiant del Masriera

EQUIPAMENTS ▶ L'Ajuntament haurà de retirar més de tres tones d'amiant del Taller Masriera abans d'iniciar les feines de rehabilitació de l'espai. El consistori va comprar l'edifici del carrer de Bailèn l'any 2020 amb l'objectiu de convertir-lo en un equipament cultural públic.

Els estudis de l'espai han tret a la llum més de sis metres cúbics de materials amb amiant presents al teló talla foc del teatre, els baixants, diverses canonades i les cobertes del pati interior. L'Ajuntament busca ara

una empresa especialitzada que es pugui encarregar de la retirada d'aquests materials, que són molt tòxics. L'operació costarà uns 72.000 euros, segons les previsions municipals.

El Taller Masriera reformat serà la nova seu de la Biblioteca Sofia Barat, conservarà el Teatre Stadium i disposarà de noves àrees destinades als veïns i activitats comunitàries. Aquest estiu, l'Ajuntament ha iniciat el concurs públic per a la redacció del projecte definitiu, que es co-neixerà a principis del 2025.

La característica entrada del Taller Masriera. Foto: A. Álvarez

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

📞 📱 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

Lliga per a la protecció
d'animals i plantes
de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

Sagrada Família

líniaeixample.cat

4 de setembre del 2024

Mobilitat | L'L2 ja torna a funcionar amb normalitat

Després d'estar pràcticament tot l'agost en obres, la línia L2 del metro va tornar a funcionar el passat 26 d'agost. La línia va tancar el 25 de juny entre Sagrada Família i el Paral·lel per treballs de millora de la infraestructura.

Tot a punt per a la 8a edició de la Setmana LGTBI+

EQUIPAMENTS ▶ El Centre Cívic Sagrada Família i la Biblioteca Sagrada Família-Josep Maria Ainaud de Lasarte ja ho tenen tot a punt per organitzar la vuitena edició de *Nosaltres: Setmana LGTBI+*, la setmana del 25 de setembre a l'1 d'octubre. Durant aquests dies, els dos equipaments públics i amb la col·laboració de diversos grups, entitats, artistes i persones convidades, proposaran una sèrie d'activitats i accions per visibilitzar els col·lectius LGTBI+.

Així, la programació durant la setmana oferirà xerrades, projeccions, espectacles, exposicions i diverses mostres de documents del fons LGTBI+ de la biblioteca i guies de lectura, entre d'altres. A més, cal destacar la Fira Nosaltres, que serà el pròxim diumenge 29 de setembre a les 11 h fins a les 13 h a la plaça Sagrada Família. Aquesta fira serà un punt de trobada entre entitats i llibreries compromeses i especialitzades en les temàtiques LGTBI+.

La fira de la Setmana LGTBI de l'any passat. Foto: X (@centrecivicsafa)

UNA FIRA I MOLTES ENTITATS

Un cop es posi punt final a la fira començarà el concert d'Evripidis and His Tragedies amb Evripidis Sabatis, un artista polifacètic d'origen grec establert a Barcelona. Així, el cantant descobrirà les seves "tragèdies, cançons pop autosarcàstiques, plenes d'humor fosc i sensibili-

tat queer" per donar ambient a la jornada.

Amb tot, les entitats i grups que col·laboren a la setmana són Feminismes i LGTBI de l'Eixample, El Poblet Feminista, Cos Cooperativa de Salut, PRISMA, Llibreria Antinous, Llibreria Prole, Llibreria Acció Perifèrica, Famílies LGTBI i Acathi.

La Copa Amèrica de Vela s'endinsa a la Sagrada Família

ESDEVENIMENTS ▶ Diversos bars de la ciutat acolliran propostes culturals, gastronòmiques i de promoció del comerç local coincidint amb la Copa Amèrica. A partir del cap de setmana del 7 i 8 de setembre i fins al 20 d'octubre hi haurà dotze escenaris en diferents punts de Barcelona sota la proposta *El Comerç de Barcelona viu la Copa Amèrica*.

La plaça de la Sagrada Família serà un dels escenaris escollits per gaudir d'activitats relacionades amb l'esdeveniment. Unes pantalles gegants instal·lades per a l'ocasió permetran a veïns i vi-

sitants del barri veure la Copa Amèrica durant els dies 14 i 15 de setembre. Aquests dos dies també es farà una mostra de comerç i gastronomia amb música i dansa en directe a la mateixa plaça.

La idea al darrere és que la cita esportiva impregni els diferents barris i dinamitzi els eixos comercials. "La Copa Amèrica és ajuda a projectar la ciutat al món i és molt important poder explicar també el model de comerç de proximitat que ens defineix com a ciutat", ha assegurat la regidora de Comerç, Restauració i Mercats de l'Ajuntament, Raquel Gil.

La Copa Amèrica es va posar en marxa a finals d'agost. Foto: B. Blay/ACN

Cru Roja

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL·LABORA-HI

 www.cruzroja.es

 BIZUM al **33512**

 900 104 971

 Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

 5€ Manta (individual)

 33€ Set cuina (5 persones)

 20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA incl) del missatge es destinarà a Cru Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donatvos@cruzroja.es. Pol. Proc. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

Després d'unes setmanes tancada per les vacances d'estiu, la Biblioteca del Fort Pienc - Ana Maria Moix ha reobert. Així i tot, dins el 24 de setembre l'espai mantindrà l'horari estival i obrirà només de dilluns a divendres.

Inauguren un nou equipament per ajudar infants maltractats

INFÀNCIA ▶ La plaça Tetuan acull un nou centre d'atenció a infants i adolescents que han patit maltractaments a les seves llars. L'equipament, de propietat municipal, s'ha batejat com a Servei de Psicoteràpia per a infants, adolescents i famílies Espai Niu. Es preveu que el centre atengui anualment un centenar de menors i famílies.

L'espai oferirà atenció especialitzada al trauma d'infants i adolescents, però també treballarà per "promoure les competències parentals de pares i mares que han exercit violència vers els seus fills i filles per tal d'assegurar el bon tracte", han explicat des de l'Ajuntament.

En aquest sentit, l'Espai Niu centrarà els seus esforços en tres eixos: millorar el benestar emocional dels infants mitjançant la reparació del dany psicològic, recuperar les capacitats i habilitats parentals dels progenitors que han exercit violència i reparar, en casos de pronòstic positiu, la relació entre els

L'alcalde Collboni a la inauguració del centre. Foto: Ajuntament

membres de la unitat familiar on s'ha produït el dany.

L'alcalde, Jaume Collboni, ha inaugurat l'Espai Niu i ha destacat que és un centre amb un model pioner que recull la veu dels infants, de les famílies, dels serveis municipals, de les entitats i també de persones expertes. "La protecció a la infància és una responsabilitat social conjunta que s'ha de fer des dels contextos familiar, escolar, sanitari, i

que ha de tenir una visió reparadora i inclusiva", ha assegurat.

L'espai disposa de quatre sales de teràpia per als infants i adolescents equipades amb material especialitzat en teràpies per superar els traumes infantojuvenils. A més, s'ha creat una sala Snoezelen, una habitació que permet "treballar a escala multisensorial els efectes del trauma" tant amb els infants com amb les persones adultes.

La literatura asiàtica torna a la Biblioteca Ana Maria Moix

CULTURA ▶ La literatura asiàtica serà la protagonista del club de lectura de la Biblioteca Ana Maria Moix durant aquest curs. Des del 14 d'octubre i fins al 16 de juny, la biblioteca del Fort Pienc oferirà nou sessions dedicades a comentar i debatre diverses obres d'autors del Japó, la Xina i Corea del Sud.

Precisament, les obres nascudes a Corea seran les encarregades de l'arrancada del club de lectura amb els llibres 'La espera', 'A fora ja és estiu' i 'La asombrosa tienda de la señora

Yeom'. Al gener arribarà el torn xinès amb 'Matar el marit', 'L'home dels ulls compostos' i 'Contes estranys del pavelló dels lleures'. El final del cicle de sessions del club anirà a càrrec de la literatura japonesa i els textos nipons 'Una qüestió personal', 'A la caça de l'ovella' i 'La noia de la botiga 24 hores'.

Les inscripcions al club de lectura, que disposarà de 25 places per sessió, s'obren aquest 9 de setembre. Per participar-hi cal disposar del carnet de les biblioteques de Barcelona.

Col·lecció de llibres coreans a la biblioteca. Foto: Biblioteca Fort Pienc

Foto: Alberto Lores / PIN Media

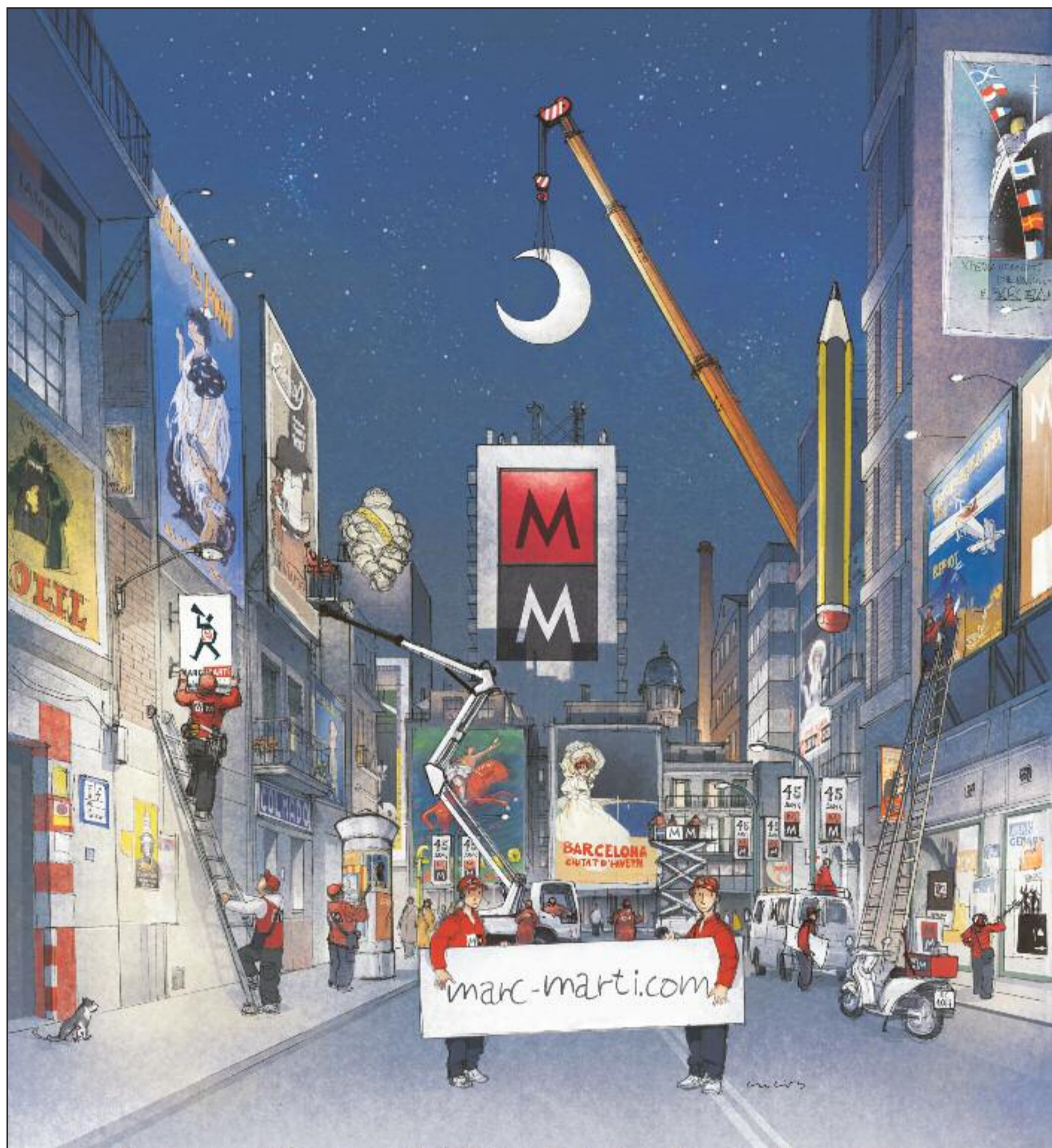
EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

[Dona ahora](#)

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

Ayuda en Acción

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA

IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Existeixen alguns casos excepcionals de persones que, sense tenir famílies adinerades, s'han fet milionàries. Foto: Freepik

Hi ha molta teoria sobre com fer-se ric. Llibres, conferències, manuals, tutorials... La literatura sobre com generar una gran fortuna és abundant. De fet, en els darrers temps han proliferat els *youtubers* que asseguren conèixer les claus per aconseguir viure en l'abundància.

El cas d'Amadeo Lladós és paradigmàtic. Aquest creador de continguts que fa apologia de passar el màxim de temps possible al gimnàs cultivant el cos, i que utilitza com a principals insults les paraules *panza* i *mi-leurista*, ha estat denunciat a les xarxes en considerar-se que els seus vídeos tenen missatges similars als que utilitzen les sectes per captar fidels. Lladós, que cobra fins a 1.000 euros per hora als assistents a les seves classes en línia, insta els joves a abandonar les seves famílies si aquestes no estan alineades amb les seves aspiracions. Els diu que per aconseguir els seus somnis de conduir Lamborghinis val més la pena vendre-s'ho tot i viure en un cotxe al carrer. Els seus vídeos han impactat, sobretot, en nois de classe obrera.

Malgrat tot això, les xifres no enganyen: la forma més ràpida de fer-se ric no implica participar en cursos o tenir grans idees. La manera més senzilla passa per tenir uns pares rics.

Segons dades de l'*Atlas de Oportunitades*, a l'estat espanyol el 12% dels fills de famílies pobres acaben entre el 20% de la població més rica, mentre que en el cas de les famílies riques, la xifra s'eleva fins al 33%.

Si mirem qui són els homes i dones més rics de Catalunya, veiem que, en gran part, venen de famílies riques. Víctor Grífols (amb una fortuna, segons *Forbes*, de 2.400 milions d'euros) és fill d'una dinastia de prohoms de la indústria farmacèutica. Sol Daurella (2.000 milions) forma part d'un clan que, gràcies a la Coca-Cola, ha fet fortuna. José María Serra (1.500 milions) és fill de Jesús Serra, l'industrial que va crear Catalana Occidente. Manuel Puig Rocha (1.200 milions) ve d'un llinatge d'empresaris dedicats a la perfumeria i a la cosmètica.

La llista podria continuar amb la família Palatchi, de Pronovias, la Gallardo, d'Almirall, o la Puig, del Grup Puig. Tots ells són, d'alguna manera, part de la burgesia que Cristian Segura va definir al seu llibre *Gent d'ordre* i que, a ulls d'aquest periodista, està en declivi per l'arribada al país del capital financer internacional.

No obstant tot això, existeixen alguns casos excepcionals que demostren que l'ascensor social –o potser podríem dir-li el coet social– funciona. Són els homes fets a si mateixos de la

De néixer en famílies humils a multimilionaris

Sortir de baix i arribar al cim està molt ben vist socialment. D'aquí neix l'expressió de l'home fet a si mateix. Persones nascudes en famílies modestes i que han arribat a acumular grans fortunes. Aquesta és la trajectòria d'alguns multimilionaris metropolitans. Són casos excepcionals i així és la seva història.

metròpoli. Persones que sense tenir famílies adinerades s'han fet milionàries.

DEL BARCELONÈS NORD

Si hi ha dos noms que sobresurten per damunt de la resta en aquest territori són el d'Enrique Tomàs i José Elías. Ambdós de Badalona, tenen una història similar.

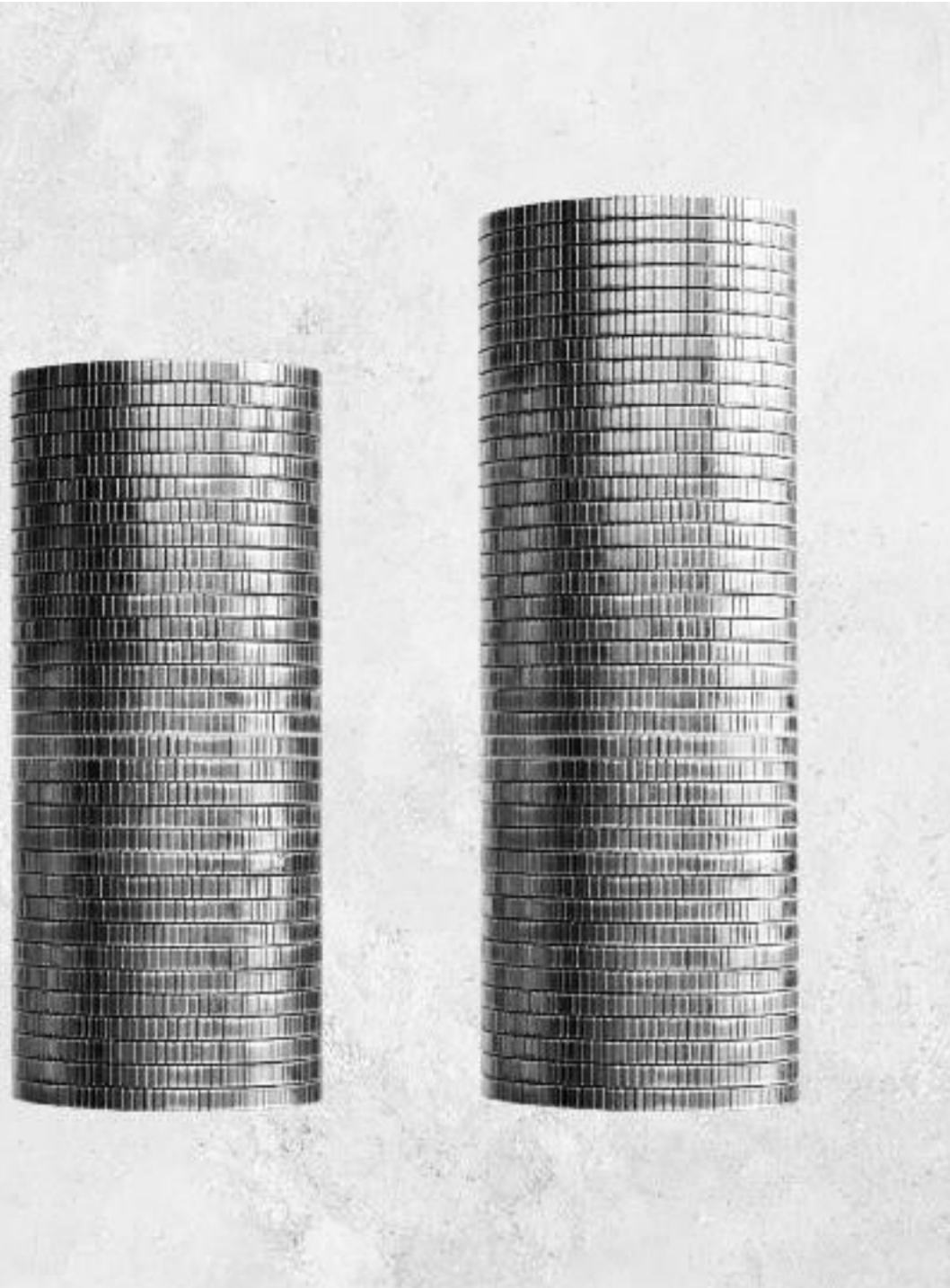
Elías ocupa el lloc número 113 a la llista dels més rics que publica anualment *El Mundo*,

amb una fortuna estimada de 550 milions d'euros. Aquest badaloní, nascut l'any 1976 en el si d'una família de classe obrera, sempre va tenir en el seu pare, de professió electricista, un referent. Potser per això es va formar com a enginyer tècnic industrial i, després d'iniciar dues empreses i arruïnar-se, l'any 2000, amb la companyia Audax Renovables, va aconseguir convertir-se en un dels homes més rics de l'Estat.

A més de ser un dels avaluadors de Joan Laporta a la presidència al Barça, és un dels màxims accionistes de La Sirena, i també ofereix cursos a internet sobre empremadoria. De fet, com ha pogut comprovar el diari *Línia* a la seva pàgina web personal, hi ha una secció anomenada *10 minutos de èxito empresarial con José*, on per la quantitat de 600 euros dona consells via Zoom a empremadors.

Elías es defineix com un ric amb mentalitat de pobre. "Si fos ric, tindria una col·lecció de Ferraris al garatge, i només en tinc un que jo volia per a cada dia, per anar al Mercadona", explicava en una entrevista a la revista *Forbes* en la qual afegia que dins del món empresarial el veuen com un "garrulo".

La biografia d'Enrique Tomàs també és de pel·lícula. El seu pare i la seva mare eren immigrants i tenien una lleteria a

Una dona entre homes

● A la llista *Forbes*, les dones són minoria i amb prou feines superen el 13% del total. A més, la dona més rica del món, Françoise Bettencourt Meyers, de L'Oréal, acumula una fortuna de 99.000 milions de dòlars, mentre que els 10 homes més rics del planeta tenen, tots ells, més de 114.000 milions.

Al rànquing dels més rics de Catalunya i a la nostra particular llista de les persones fetes a si mateixes a la metròpoli, les dones també són minoria. Malgrat això, hi ha un cas que cal esmentar: el de Carmen Thyssen-Bornemisza. Tot i que rep

va entrar en contacte amb Hollywood i més tard va poder conèixer artistes com Frank Sinatra. El 1965 es va casar amb l'actor Lex Barker, famós per les seves aparicions a les pel·lícules de *Tarzan*, després de conèixer-se en un vol a Zúric, quan ella li va demanar un autògraf.

El 1972, Barker va morir d'un infart a Nova York i Thyssen va heretar la seva fortuna. Més tard es casaria amb l'actor Espartaco Santoni, de qui acabaria divorciant-se. Els anys 80 va participar en diverses pel·lícules espanyoles i el 1981 va conèixer el seu tercer marit, el mul-

Carmen Thyssen ocupa la posició 73 al rànquing dels més rics de l'estat espanyol i acumula una fortuna de 1.400 milions d'euros

el nom de baronessa després de casar-se amb el baró Hans Heinrich von Thyssen, aquesta empresària del món de la cultura i l'art va créixer en un ambient familiar modest, a Sitges. Els seus pares es van separar quan tenia cinc anys i ella va viure amb la seva mare, que sempre va voler que la filla, que havia nascut el 1943, tingués una educació en centres d'elit de Barcelona i Londres.

El 1961 va guanyar el certamen Miss Espanya com a Miss Catalunya i això li va permetre viatjar als Estats Units, on es disputava aquesta competició a escala mundial. Allà

timilionari baró Hans Heinrich von Thyssen, de qui el 2002, quan va morir, va heretar la fortuna després de forts litigis amb els seus fills.

Actualment, Thyssen ocupa la posició 73 al rànquing dels més rics de l'estat espanyol i acumula una fortuna de 1.400 milions d'euros.

El seu nom va sonar amb força a Barcelona fa uns quants mesos quan es va saber que havia firmat un preacord amb els propietaris de l'immoble que fins ara acollia el cinema Comedia, situat al número 13 del passeig de Gràcia de la capital catalana, per convertir-lo en un nou Museu Carmen Thyssen.

Santa Coloma de Gramenet. Tomás era el petit d'onze germans i ja amb 10 anys va començar a ajudar en el negoci familiar.

Als 15 anys va comprar al seu pare un establiment que tenia al mercat de la Salut de Badalona, una cansaladeria, que amb el temps va anar creixent. Així va començar l'imperi de la venda del pernil que actualment té aquest badaloní nascut l'any 1966 i que factura 167 milions d'euros anuals amb 150 establiments repartits per tot el món.

No obstant això, i com el mateix Tomás reconeix, part del seu èxit té a veure amb la seva col·laboració el 1988 amb Justo Molinero. En aquell moment, *Radio TeleTaxi* era una emissora de referència, i va ser des d'aquesta plataforma que els pernils d'Enrique Tomás es van donar a conèixer a l'àrea metropolitana.

En aquest sentit, Justo Molinero també es pot considerar un home metropolità fet a si mateix. Va néixer a Villanueva de Córdoba el 1949, però la seva família, l'any 1967 i "per fugir de la fam", va migrar a Santa Coloma de Gramenet.

Aquí, el locutor de ràdio va començar a treballar de mecànic i més endavant va aconseguir tenir el seu propi taxi. L'any 1982, en el marc del Mundial de futbol que es va celebrar a l'Estat, Molinero va pensar que seria bona idea crear una ràdio per recuperar objectes perduts als taxis, i tot i que en un principi el projecte va començar de forma pirata, aquella experiència va ser l'embrió d'una de les ràdios més importants del país.

Molinero, un emprenedor de cap a peus, confessava en una entrevista a *La Vanguardia* que quan encara no era ric el seu "somni" era tenir "un cotxe blanc i una novia rossa".

L'HOME DEL JOC DE TERRASSA
El 2017, Manuel Lao es va convertir en la desena persona més rica de l'estat espanyol i la primera de tota Catalunya. Aquest empresari de 80 anys nascut a la localitat de Doña María, a Almeria, va arribar a tenir una fortuna de 2.400 milions d'euros.

Actualment, Lao ocupa la posició número 47 i es comptabilitza que té 1.200 milions a les butxaques. En el seu cas, el

El 2017, Manuel Lao es va convertir en la desena persona més rica de l'estat espanyol i la primera de tota Catalunya: va arribar a tenir una fortuna de 2.400 milions d'euros

Avui dia, Isak Andic, fundador de Mango, és la fortuna número 57 de l'estat espanyol, però el 2010 va arribar a ser la segona, amb més de 3.500 milions d'euros

mite fundacional es remunta a l'any 1978 quan, juntament amb el seu germà Juan Lao, va començar a dissenyar i fabricar les seves pròpies màquines d'escurabutxaques des de Terrassa, ciutat a la qual havien arribat amb 12 anys. Aleshores van crear la companyia Internacional de Recreativos SA, que més tard es passaria a dir CIRSA.

La firma va anar creixent de forma exponencial i Lao va anar incorporant-se a altres sectors de negoci com l'immobiliari o l'hoteler. Abans, però, va comprar al seu germà la seva part de l'empresa el 1998 per 20.000 milions de pessetes (120 milions d'euros). Quan Lao va arribar a la seva màxima esplendor com a empresari el 2017 va ser gràcies a la venda de CIRSA al fons de capital risc Blackstone per valor de 2.000 milions d'euros. En part, aquesta gran fortuna és responsable que el municipi en el qual viu Lao sigui el segon amb més renda per càpita de tot l'estat espanyol. Matadepera, per darrere de Pozuelo de Alarcón (Madrid), té una renda neta per habitant de 27.167 euros.

DE TURQUIA A BARCELONA

El darrer home d'aquesta mena ens fa viatjar fins a Istanbul. Allà és on va néixer Isak Andic, un dels homes més rics de Catalunya i el fundador de Mango. Andic va arribar a Barcelona amb 16 anys amb la seva família. Tot i que va estudiar a la prestigiosa Escola Americana i no es pot dir que vingués de família pobra, sí que és cert que els seus inicis empresarials estan trufats del mite de l'home fet a si mateix.

El 1972, Andic va vendre unes bruses brodades a mà a Turquia a una botiga anomenada Ibiza que hi havia a la Via Augusta de Barcelona. Així va seguir fins que va obrir el seu propi establiment de moda i, finalment, apadrinat per l'empresari Enric Casí, el 1984 va poder muntar la seva pròpia marca, Mango. Avui dia, Andic és la fortuna número 57 de l'estat espanyol, però el 2010 va arribar a ser la segona amb més de 3.500 milions d'euros.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

Cultura de Barri

El Poble-sec | Migracions

Del 12 al 26 de setembre es pot veure, al Centre Cultural Albareda, l'exposició *Miralls migratoris*, que explica el fet migratori a través dels protagonistes que han contribuït a la configuració del barri.

L'art contemporani transita pels barris

ART ▶ Continuen les exposicions del Festival Temporals, un programa itinerant de projectes d'art contemporani que ha estat recorrent dotze equipaments de la Xarxa de Centres Cívics (CC) de Barcelona al llarg del 2024. El programa reflexiona sobre el futur de la humanitat.

Durant el setembre i l'octubre es poden veure cinc mostres de les set en total. La primera és *El cel les estrelles*, que es fa al CC Pere Bruna entre el 5 de setembre i el 26 d'octubre i inclou els projectes de diversos artistes que demanen que mirem al cel, un gest que ens connecta amb les grans preguntes del món. Per altra banda, al CC Pati Llimona, entre el 12 de setembre i el 30 d'octubre es pot visitar *El dissens*, de Miquel García Membrado, una obra audiovisual feta per estudiants de batxillerat d'un institut barceloní. I entre el 18 de setembre i l'1 de novembre es pot gaudir de la instal·lació visual *De pedra* al

CC La Casa Elizalde. L'obra presenta un relat elaborat a base d'imatges de l'arxiu de tres artistes que va mutant amb la presència de cada visitant.

OCTUBRE I NOVEMBRE

Entre el 3 d'octubre i el 13 de novembre també es podrà veure *Oriental-se en la foscor més absoluta*, de Núria Nia, al CC Baró de Viver. És una instal·lació audiovisual que transita per una sèrie d'entorns virtuals que ens faran topiar amb la gran paradoxa: quan imaginem futurs habitables, cerquem possibilitats a internet i ens oblidem que aquesta eina amenaça la sostenibilitat del món. Finalment, el CC Navas acollirà entre el 9 d'octubre i el 16 de novembre la instal·lació *The Opposite Sea*, que ens fa qüestionar la manera amb què mirem el Mediterrani i com hem construït l'imaginari migratori que el travessa des d'una perspectiva normativa.

La Culturalíssima del 2023, en imatges a Can Basté

FOTOGRAFIA ▶ El Centre Cívic Can Basté estrena, divendres 13 de setembre a les 20 h, l'exposició de fotos de l'anterior edició de La Culturalíssima, la festa de les cultures del Turó de la Peira i Can Peguera. Es tracta d'imatges realitzades pel Grup de Fotografia Objectiu CB de Can Basté.

L'exposició es podrà visitar fins al 5 d'octubre, que és quan tindrà lloc l'edició d'enguany, la tercera. La festa començarà al Turó de la Peira a partir de les 11 h. Aquell dia se celebrarà un acte comunitari on es convidarà les diferents cultures que conviuen als barris del Turó de la Peira i de Can Peguera

La Culturalíssima promou la convivència i la cohesió social de les zones del Turó de la Peira i Can Peguera

a mostrar les seves tradicions. Durant aquesta jornada, les veïnes i els veïns prepararan plats típics dels seus països d'origen, mentre que les entitats i grups organitzaran activitats infantils, mostres de música i dansa.

UNA FESTA PER A TOTHOM

Nascuda el 2022, l'objectiu principal de la festa és promoure la convivència i la cohesió social al territori, apropar la ciutadania a la vida comunitària i al món associatiu i generar un esdeveniment que reflecteixi la realitat cultural diversa dels barris.

L'exposició de La Culturalíssima del 2023 es pot visitar de dilluns a dissabte tant al matí com a la tarda al CC Can Basté.

Una exposició al Guinardó qüestionava la IA

Foto: Centre Cívic Guinardó

EXHIBICIÓ ▶ Ja fa uns anys que la intel·ligència artificial (IA) s'ha fet un lloc en el nostre dia a dia. Eines com ChatGPT o Midjourney són capaces de generar text i imatges suposadament originals en qüestió de segons. L'ús d'aquesta tecnologia, però, planteja diversos dilemes, com ara quina és la procedència dels textos i imatges amb què aquestes eines han estat entrenades, quina necessitat humana solucionen o quin és el seu impacte ètic i mediambiental.

Per donar resposta a aquestes qüestions, el Centre Cívic Guinardó presenta *Dissidència*, una exposició que posa en qüestió el seu *statu quo*.

L'ART COM A EINA CRÍTICA

La mostra és del dissenyador gràfic en moviment Ivan Correyero, que ha desenvolupat la seva formació i experiència en el camp del vídeo, el disseny i l'animació. Està interessat especialment en la creació audiovisual com a eina per a la crítica i el canvi social. Ara presenta aquest treball per explorar els límits de la intel·ligència artificial, un tema que apel·la tots els ciutadans, siguin assidus a la tecnologia o no.

Instal·lació visual 'De pedra'. Foto: X (@casaeizalde)

La comunitat gitana vista a través de la mirada fotogràfica de Jordi Oliver

MOSTRA ▶ A la Sala Montserrat Roig del Centre Cívic Pati Llimona, la fotografia actua com a paisatge social. Del 12 de setembre al 2 de novembre s'hi pot veure *Alma Gitana, l'herència d'est a oest de Jordi Oliver*. Oliver és fotògraf i va començar la seva trajectòria professional recorrent amb la mirada els carrers del barri del Raval als anys noranta.

Però va ser la música el que va fer que Oliver enfocés el seu objectiu en la comunitat gitana. Una música que no és només un mitjà d'expressió, sinó el llegat històric d'un grup ètnic que ha exportat la seva cultura des del Rajasthan fins a Andalusia al llarg d'onze segles. I va ser així com, l'any 2012, va iniciar el projec-

te *Alma Gitana*, que ara, després de dotze anys, s'ha convertit en tota una mirada retrospectiva que enllaça països, migracions, camps de refugiats, desnonaments, barris de protecció oficial, pelegrinatges, famílies i vides.

D'entre els relats que ha capturat destaca el de l'Alicia, a qui es pot veure sovint al llarg d'aquesta exposició, des que ballava de petita al ritme de l'acordió del seu pare, com una princesa amb total llibertat, fins al seu casament, que l'engabava en una tradició de la qual no pot escapar.

Com a activitat complementària, dimecres 2 d'octubre a les 18.30 h es farà la presentació del llibre *Alma gitana, l'herència d'est a oest* a càrrec de l'autor.

Foto: CC Pati Llimona

El nou projecte de Christian Sainz-Rozas va perdre el passat diumenge 1 de setembre la final del 8è Torneig Pepa Soler contra l'equip amfitrió, el Joventut les Corts (41-38), i al Pavelló Parc de la Bederrida. El CB Roser va arribar al matx decisiu després de superar per 64-56 el Bàsquet Safa Claror i per 42-74 el CB Cornellà.

El xiulet com a fil conductor

» Santi Fernández (avi), Santi Fernández (pare) i Gerard Fernández (net) formen una nissaga d'àrbitres
 » "Era un matx a l'Eixample i, alhora, una prova. Em van avaluar dos àrbitres i em van veure apte", diu l'avi

Toni Delgado
EIXAMPLE

"El cas del pare és extraordinari perquè, sense haver jugat mai a bàsquet, va tenir una carrera teòrica com a àrbitre. Va ser un col·legiat auster i creïble que no es complicava la vida i que estudiava i ensenyava el reglament amb minuciositat", m'explica el gracienc Santi Fernández (1960). El seu pare, que també es diu Santi Fernández (Barcelona, 1933), el mira amb devoció. Me'ls va presentar Montse Bertran, la delegada més omnipresent que he conegut mai, durant l'All Star de la Super Copa de Sant Adrià, disputat al febrer al Marina Besòs.

Els Fernández estan asseguts en cadires de fusta, en un lateral de la pista, i observen l'àrbitre principal del partit femení entre les conferències Est i Oest: Gerard Fernández (Barcelona, 1998), fill i net dels mencionats, està empadronat a Caldes de Montbui. Després descobriré que tots tres tenen un to de veu, una mirada i un discurs molt semblants. Són una nissaga singular d'àrbitres.

Aquesta història comença al barri barceloní d'Hostafrancs, al pati del Col·legi Ateneu Montserrat, que era una petita pista de bàsquet amb les cistelles penjades a la paret. Allà va xiular Santi Fernández el seu primer partit entre els locals i el Pompeia: "Bé, xiular no vaig xiular gaire... O gens... I el Pompeia es va retirar cansat que no assenyalés cap falta". Minuts després, un auxiliar de taula li va preguntar: "Si no saps arbitrar, per què t'hi has ficat?".

"Aquell home tenia tota la raó del món. Així que vaig fer que escrivissin a l'acta que el partit quedava suspès 'per incompetència arbitral'", recorda el poblesequí, que amb el seu gest va evitar que sancionessin el Pompeia per haver-se retirat del matx i va demostrar l'autocrítica que sempre l'ha definit. L'Obra Atlètica Recreativa (OAR), que organitzava competicions i estava afiliada a col·legis, l'havia designat com a àrbitre després de preguntar-li si se sabia el reglament. "No els vaig mentir. Els vaig dir que una miqueta sí, però va quedar clar que aquella miqueta no era suficient", exposa.

Santi Fernández, Gerard Fernández i Santi Fernández agafen el xiulet del Gerard durant l'All Star. Foto: Toni Delgado

La setmana següent Fernández ja començava el curs d'entrenador. El seu segon partit com a àrbitre va ser a l'antiga pista del CE Laietà, ubicada a la cantonada entre Viladomat i Rosselló, de l'Eixample de Barcelona i va enfrontar el juvenil

"El cas del meu pare és extraordinari perquè mai va jugar a bàsquet", exposa Santi Fernández

local i un altre equip. "Era un matx real i, alhora, una prova. Em van avaluar dos àrbitres i em van considerar apte. M'havia estudiat a consciència el reglament, havia vist força partits i preguntava i llegia molt sobre bàsquet. Mai ho deixaré de fer perquè sempre pots créixer i millorar més", defensa.

UN ÀRBITRE DE REFERÈNCIA

El novell no podia imaginar-se que es convertiria en un àrbitre de referència. Cinc anys més tard, el 1959, ja era internacional i durant els seus 20 anys de carrera va xiular a la Lliga ACB, a Mundials i a Europeus, als Jocs del Mediterrani, i a la Copa

d'Europa [precedent de l'Euro-lliga] i als Jocs Olímpics de Mèxic 1968. Després seria president del Col·legi d'àrbitres català [actual Comitè i Escola d'Àrbitres] i com a director d'arbitratge de la Lliga ACB va impulsar la figura del tercer col·legiat [un principal i dos auxiliars].

"L'arbitratge és un reflex de la vida i cal ser honrat i discret, i mon pare va ser un exemple amb el xiulet a la boca i sempre ho ha estat fora de la pista. Sempre ens ha inculcat que el millor jutge ets tu mateix, i cada dia hi estic encara més d'acord. Com a àrbitre saps si t'has equivocat, si no has arribat prou descansat al matx o si has xiulat o no amb els cinc sentits", intervé el seu fill, Santi Fernández. Un altre que té un gran currículum (27 anys xiulant a la Lliga ACB, 13 anys com a internacional i va arbitrar als Jocs Paralímpics de Sydney 2000).

El tercer de la nissaga, Gerard Fernández, arbitra a la Super Copa masculina. No va tenir la sort de veure xiular l'avi i sí que va poder veure en acció el pare. "Recordo que quan acabava el matx pensava que li havien dit de tot i no sabia si jo també voldria xiular o no. Amb el temps, vaig descobrir el rere-

fons de l'arbitratge: les emocions, el repte continu per millorar, les relacions... I amb 15 anys vaig decidir que seria àrbitre i aquí continuo", celebra.

L'avi i el pare somriuen. "Cap dels dos em va insistir perquè agafés el xiulet. Tots dos sí que m'han

"Em fa molta il·lusió que el pare i l'avi m'hagin vingut a veure xiular l'All Star", diu en Gerard

transmès l'amor per l'arbitratge i m'han recordat que amb paciència i persistència tot arriba. Em fa molta il·lusió que m'hagin vingut a veure xiular un All Star de la Super Copa. És un record que sempre tindrà present", confessa, emocionat, en Gerard.

Comparteixen valors i la devoció pel xiulet. A l'avi li va costar trobar xiulets que li agradessin. En el seu moment els va localitzar a Itàlia, eren metàl·lics i de la marca Balilla. "En les classes que faig al Comitè i Escola d'Àrbitres, de la Federació Catalana de Bàsquetbol (FCBQ), sempre remarco que cal fer servir el xiulet amb decisió i seguretat", intervé el mitjà dels Fernández.

Els pregunto als tres què cal per ser un bon àrbitre. "Només qui sigui una bona persona podrà ser un bon àrbitre. Necessitarà xiular cada matx com si fos una final i tenir una bona condició física i cuidar-se i cuidar tots els detalls", respon el Santi més veterà. El seu fill defensa que "necessites discreció i determinació, saber gestionar bé les emocions pròpies i de la resta [dels companys àrbitres, la taula d'anotació, els entrenadors, els jugadors i els coscos tècnics dels dos equips], i una gran preparació física i psicològica, i, com et comentava mon pare, ser bona persona". Sense empatia ni mirada àmplia i amb rancúnia i esperit venjatiu "no es poden traslladar a la pista les coses importants".

BUSCAR SOLUCIONS

"La gestió d'emocions és essencial i cal parlar quan calgui i de manera distesa. Els problemes no es poden deixar de costat o ignorar perquè poden créixer més. Quan veig un jugador excitat, intento aplicar la regla de comptar fins a tres que m'han ensenyat a casa per parlar-li després amb tranquil·litat. Busco solucions, no nous problemes", intervé Gerard Fernández.

El pare i l'avi fixen en uns cinc segons el temps màxim que ha d'invertir un àrbitre xerrant. L'avi ho va aprendre en un dels seus viatges als Estats Units. "Si estàs més de cinc segons parlant, tens un problema, i t'ho diuen els àrbitres de l'NBA, que tenen prohibit superar aquest temps. Només ho fan quan passa alguna cosa greu i han de donar més detalls. Quan he xiulat un partit d'un jugador o entrenador que fos amic meu, sempre els repetia el mateix missatge: "Tu ets un amic i m'ho has de demostrar portant-te millor que ningú i fent que els altres també ho facin", desenvolupa el mitjà dels Fernández.

"Ser àrbitre em va canviar la vida i em va regalar un munt d'experiències, coneixements i persones. I també he tingut la gran sort que aquell parell també es van fer col·legiats, i dels bons. Ah, un últim apunt... Quan acaba un partit i ningú ve a felicitar-te ni et fa cap comentari, vol dir que has xiulat bé. Però ja saps qui és el millor jutge, oi?", tanca el Fernández que encapçala la nissaga.

No t'ho perdis

Ajuntament de Barcelona

Festa Major del Poblenou

El barri del Poblenou de Barcelona viu la seva Festa Major entre el 6 i el 15 de setembre amb una cinquantena de propostes i activitats que volen fer gaudir la ciutadania del final de l'estiu. Entre els actes més destacats no hi faltaran els concerts, els vermuts, les iniciatives infantils ni tampoc l'espai dedicat a la cultura popular amb cercaviles, gegants, correfocs, castellers, sardanes i havaneres, entre altres. Es tracta d'una de les festes majors de barri més antigues de Barcelona i una de les que atrau més gent, sobretot pel gruix d'associacions i entitats que hi participen.

Llibres

Roba de casa
Ignació Martínez de Pisón

Amb aquest llibre, l'autor fa un viatge a través del temps per parlar de la seva vida, família i professió. Es tracta, per tant, d'una autobiografia novel·lada que repassa diversos moments de la infància i joventut de Martínez, a partir dels quals l'escriptor fa un retrat dels canvis de la societat espanyola que va viure la seva generació després de la dictadura.

Teatre

La col·lecció
Juan Mayorga

Es tracta d'una obra que reflexiona sobre l'estreta relació entre les persones i els objectes i que també posa sobre la taula altres temes com el matrimoni o el pas del temps. La història se centra en una parella que al llarg de la seva vida ha reunit una gran col·lecció que vol que sobrevisqui en mans d'un hereu. Es pot veure al Teatre Romea (BCN) fins al 29 de setembre.

Música

La fiblada del desig
Noè Escolà

El disc és un conglomerat de poemes d'autors catalans on el cantautor recita, canta i toca el saxo juntament amb el so de la percussió i el dels teclats. Es tracta d'una combinació del jazz i la cançó d'autor, amb tres veus que van apareixent entre la improvisació i la poesia. Compta amb obres de Gabriel Ferrater i de Xavier Melloni, entre altres.

Pelis i sèries

Bitelchús Bitelchús
Tim Burton

Després d'una tragèdia familiar inesperada, una família torna a la seva ciutat natal i, rebuscant a les golfes de l'antiga casa familiar, la filla adolescent descobreix un portal al més enllà. El que no sap és que el dimoni Bitelchús és a prop. El film és la continuació de la primera pel·lícula que el mateix Burton va fer el 1988, *Beetlejuice*.

Famosos

El periodista, productor i escriptor Carles Porta (Vila-sana, 1963) ha llançat una nova temporada del pòdcast *Crimis a Catalunya Ràdio*. Amb nous capítols que s'estrenen cada divendres, el *true crime* més seguit del país torna després de mesos investigant casos. Cal recordar que *Crimis* és el programa de ràdio més escoltat en línia a Catalunya, segons la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i que la temporada passada va superar els 4,2 milions de reproduccions al seu portal i prop de 14,6 milions en plataformes externes. Pel que fa a Porta, cal remarcar que es tracta d'una de les figures més destacades del panorama periodístic actual, sobretot per haver rebut diversos reconeixements i guardons com el Premi Godó de Periodisme. A banda de dirigir els cent capítols que acumula *Crimis*, Porta també ha escrit mitja dotzena de llibres.

La fitxa

QUI ÉS?

C A R L E S P O R T A

ÉS FAMÓS PER...

Ser un reconegut periodista
És el director, productor i guionista de 'Crimis'

QUÈ HA FET?

Llançar una nova temporada de 'Crimis'
De moment, és en forma de pòdcast i es pot escoltar a la ràdio

A LES XARXES...

Ganes d'escoltar tots els capítols
Els seus seguidors es mostren impacients per aquesta temporada

ESTILS DE VIDA

Contra el malestar, més activitat física

Foto: Diputació de Girona / Eddy Kelele

📍 SALUT MENTAL

Sabem que el contacte amb la natura és beneficiós per a la nostra salut. Però, ara, un estudi desenvolupat per investigadors de la UAB revela que l'activitat física guiada i constant a la natura provoca una millora emocional i cognitiva mesurable. O sigui, que les sensacions es converteixen en dades. La ciència garanteix que l'activitat física a la natura ens fa sentir més vius i millor.

L'estudi NAT-Dipsalut ha seguit durant prop d'un any 322 persones de Girona dividides en dos grups: les que feien activitats guiades per la natura i les que no. Les conclusions entre l'experiència d'unes i altres evidencien una millora "intensa" de l'estat d'ànim i una rebaixa de la simptomatologia depressiva. S'ha detectat també un efecte acumulatiu que augmenta la sensació de benestar, especialment en persones que tenen un estil de vida sedentari. Els investigadors aposten, doncs, per continuar "prescrivint natura" per garantir el benestar emocional.

Les activitats físiques indicades inclouen el senderisme, la marxa nòrdica o els anomenats banys de bosc, sempre en espais com ara boscos o platges i en sessions regulars de dues hores de durada i menys de cinc quilòmetres.

Les claus

BENESTAR

L'activitat física guiada i constant a la natura provoca una millora emocional i cognitiva

ACTIVITATS

Practicar senderisme, marxa nòrdica o banys de bosc té efectes positius evidents

ACUMULACIÓ

Les hores d'activitat física tenen efectes positius que s'acumulen amb el temps

SOLITUD

Un dels efectes més decisius és la sensació de solitud, que es redueix notablement

Foto: Freepik

Desmuntant MITES

EST. 1890
AMETLLER ORIGEN

Descobreix més mites a corp.ametlleriorigen.com

El pa, l'arròs i la pasta engreixen?

tals saludables i que han de formar part, indiscutiblement, de la nostra dieta.

Més concretament, els hidrats de carboni han d'estar presents en cada àpat principal, especialment en el dinar i el sopar, i han de representar el 25% de plat. L'altre 25% correspon a la proteïna i el 50% restant a les verdures i hortalisses. Així doncs, un dinar podria ser un plat d'arròs integral amb verdures saltades i una suprema de salmó, o una torrada d'escalivada amb pa i un parell de pits de pollastre a la planxa.

Estem segurs que més d'una vegada ho hauràs sentit o llegit; i és que està molt estesa la creença que el pa, l'arròs i la pasta són aliments que engreixen. Tot i això, has de saber que és un fals mite, i a continuació t'explicarem per què. Atent!

El pa, l'arròs i la pasta són aliments que formen part del grup dels carbohidrats i són la principal font d'energia per a l'organisme. Perquè te'n facis una idea, aquests aliments i d'altres cereals o grans són els que ens donen energia de forma gradual i ens permeten, per tant, seguir el ritme del dia a dia. Són doncs, aliments fonamen-

Tot i això, et recomanem que sempre que puguis consumeixis el pa, l'arròs i la pasta en la seva forma integral, ja que aporta més fibra, i s'ha elaborat amb el gra sencer, sense refinar.

Així que ja ho saps, no et deixis enganyar i gaudeix de tots els beneficis del pa, l'arròs i pasta en tots els teus àpats!

ÉS L'HORA DE TORNAR

Bruc, 122 Barcelona · T 93 208 22 00 · info.bruc@accura.es
www.clubsaccura.es